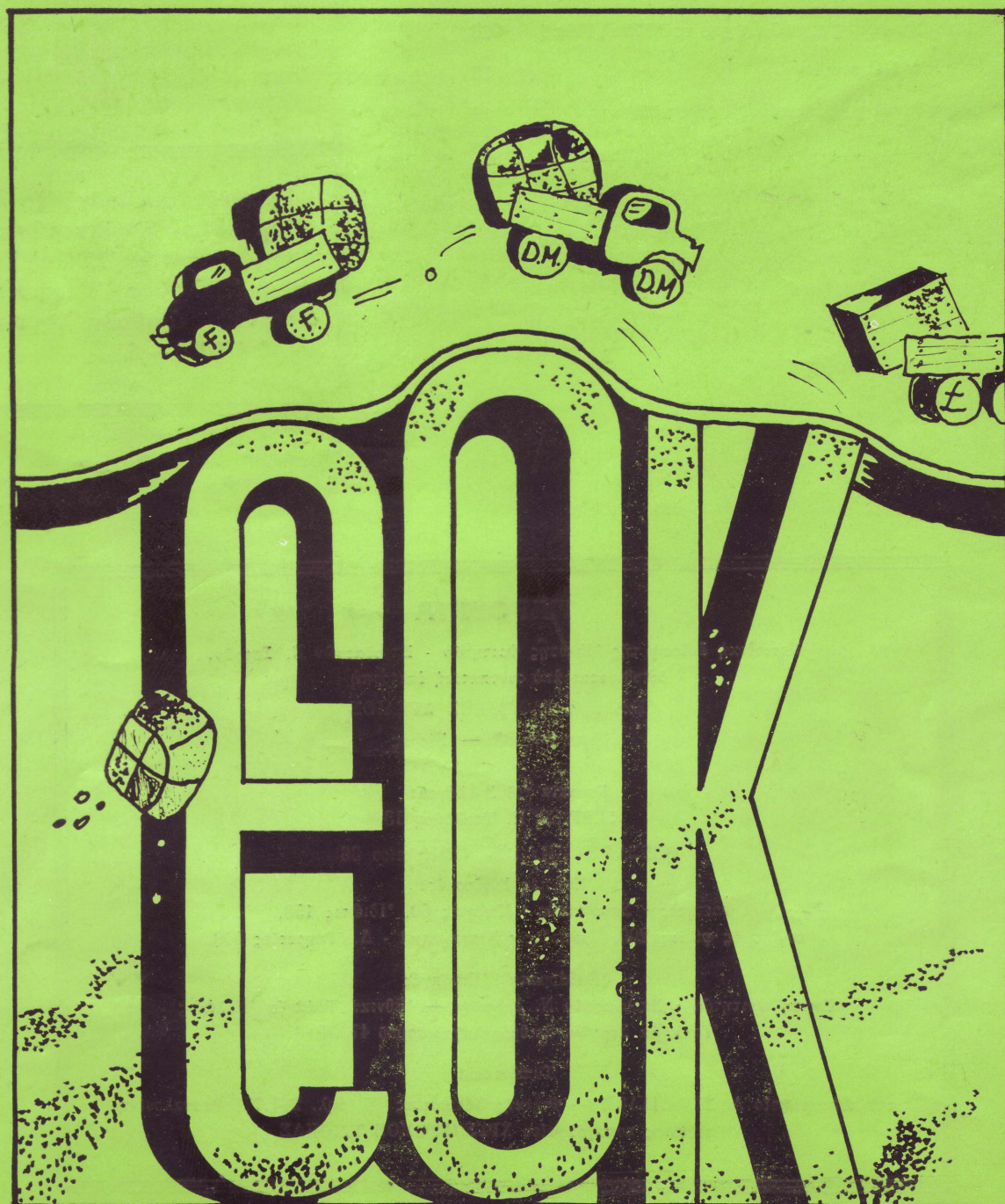

ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Παν. Τσαλδάρη 13 Σέρρες - Έτος Δ' - Τεύχος 24 - Αύγουστος 1979 - Τιμή δρχ. 12

Περιεχόμενα

	Σελ.
Φοιτητική μετανάστευση	3
Ἡ ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου	5
Πληθωρισμός	6
Κύπρος	7
Ἄγροτικά ἰατρεία	8
ΕΟΚ = Ἱμπεριαλιστική ὀλοκλήρωση	10
Τὰ 50 χρόνια τῶν Βαλκανικῶν ἀγῶνων	12
Προσπάθεια παρουσίας τοῦ ἔργου τοῦ Κάρλ Μάρξ	13
Ἀφιέρωμα στὸν Πέτρουλα	15
Τὰ νέα ἐξεταστικά μέτρα στὴ Μ. Ἑκπαίδευση	16
Ποίηση	17

Τὰ Γραφεῖα τοῦ Συλλόγου
στὴ Θεσσαλονίκη εἶναι
Βασ. Ἡρακλείου 36,
3ος ὄροφος

Γραφεῖτε συνδρομητὲς στὴν
«Παρουσία». Στεῖλτε τὴν συν-
δρομή σας στὴν Ἐθνικὴ Τρά-
πεζα Ἑλλάδος Ὑποκατ)μα
Σερρῶν, ἀριθμὸς λογαρια-
σμοῦ 470040 — 6.

ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Περιοδικὴ ἔκδοση τῆς Ἑνώσεως Φοιτητῶν - Σπουδαστῶν Ν. Σερρῶν,
διευθύνεται ἀπὸ συντακτικὴ ἐπιτροπὴ

Ἐκδότης: ΣΑΟΥΛΙΔΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Μαγνησίας 23 — Σέρρες

Γραφεῖα τοῦ Συλλόγου:

ΣΕΡΡΕΣ: Π. Τσαλδάρη 13

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βασ. Ἡρακλείου 36

Ἑτήσιες Συνδρομές:

Φοιτητὲς - Σπουδαστὲς - Μαθητὲς 80, Ἰδιῶτες 150,
συνδρομὲς φιλίας 200, Τράπεζες - Ὄργανισμοι - Δ. Ὑπηρεσίες 500.

Ἐμβόσματα - Ἐπιταγές

Ἑνωσὴ Φοιτητῶν - Σπουδαστῶν Ν. Σερρῶν — Ἐθνικὴ Τράπεζα Ἑλλάδος
Ὑποκατ)μα Σερρῶν, ἀριθμὸς λογαριασμοῦ 470040-6

Τυπώνεται:

στὸ τυπογραφεῖο Α. ΣΥΝΑΠΛΑΟΣ — Φιλικῆς Ἑταιρείας 45, τηλ. 267.777 Θεσσαλονίκη
Ὑπεύθυνος τυπογραφείου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΤΖΙΟΚΑΣ

Φοιτητικά θέματα

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΑΣΣΗ

Η φοιτητική μετανάστευση όπως οδῶποτε σάν φαινόμενο δέν εἶναι κάτι τὸ καινούργιο γιατί ἤδη πολεμικά καὶ ἀκόμη παλιότερα ἕνας ἀριθμὸς ὄχι εὐκαταφρόνητος περνοῦσε τὰ σύνορα τῆς χώρας, εἴτε γιὰ τῆς βασικῆς πανεπιστημιακῆς εἴτε γιὰ μεταπτυχιακῆς σπουδῆς. Τὸ φαινόμενο ὅμως σὴ μερα παρουσιάζεται μὲ ἐντελῶς νέα μορφή καὶ νέες διαστάσεις.

Ἡ νέα μορφή ἐγκείται κύρια στὴν ἀλλαγὴ ἀπὸ ἀποψη κοινωνικῆς προέλευσης τῶν μεταναστῶν φοιτητῶν. Γιατὶ ἐνῶ παλιότερα ἡ δυνατότητα γιὰ σπουδῆς στὸ ἐξωτερικὸ ἀνῆκε ἀποκλειστικὰ σὲ νέους πού προέρχονταν ἀπὸ τῆς πύθ εὐπορες οἰκονομικά κατηγορίες, σήμερα ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς νέων ἔχοντας συνειδητοποιήσει ὅτι ἡ μόρφωση εἶναι ἕνα δικαίωμα πού ἡ χώρα τους τούς στερεῖ προσπαθοῦν νὰ βροῦν μιά διέξοδο στὴ φοιτητικὴ μετανάστευση, παρ' ὅλες τῆς παρεμβολόμενες δυσκολίες καὶ ὑποβαλλόμενοι οἱ ἴδιοι καὶ οἱ οἰκογένειες τους — πού ἔχουν πιά πάψει νὰ εἶναι ἀποκλειστικὰ εὐπορες — σὲ ὑπέρμετρες θυσίες - κύρια οἰκονομικές. Οἱ ἀριθμητικῆς διαστάσεις πού τὸ φαινόμενο ἔχει πάρει φαίνονται ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς ΟΥΝΕΣΚΟ πού δημοσιεύει καὶ ἡ Ἑλληνικὴ στατιστικὴ ὑπηρεσία στὴν προκήρυξη τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ 74—75 καὶ πού εἶναι τὰ παρακάτω:

μὲ τὰ δύο ἐπόμενα χρόνια — ἀκριβῆ στοιχεῖα ἀκόμη δέν ὑπάρχουν— καὶ μόνο κατὰ τὴν τελευταία διετία περιορίστηκε, χάρις στὰ αὐθαίρετα μέτρα περιορισμοῦ πού ἴσχυσαν.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες φοιτητῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ προτιμοῦν τὴν Ἰταλία σάν χώρα σπουδῶν γιὰ μιά σειρά αἰτίες ὅπως εἶναι ἡ μικρὴ ἀπόσταση, ἡ εὐκολία ἐκμάθησης τῆς γλώσσας, μιά κάποια ὁμοιότητα στὴ νοοτροπία καὶ τρόπο ζωῆς, τὸ σχετικὰ μὲ ἄλλες χώρες χαμηλὸ κόστος ζωῆς, τὸ ἀπεριόριστο — τουλάχιστον μέχρι πρὶν δύο χρόνια οὐσιαστικὰ — τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εισακτέων κ.ἄ. Τὸ μεγαλύτερο ἀκόμα ποσοστὸ τῶν σπουδαστῶν μας στὴν Ο.Δ. τῆς Γερμανίας καὶ ἀκόμη σὲ ἄλλες χώρες, ὅπως Ἑλβετία, Σουηδία κλπ, συνδυάζουν τῆς σπουδῆς τους μὲ τὴν ἐργασία. Τὰ τελευταῖα χρόνια — πράγμα πού οφείλεται καὶ στὸ κλίμα ὕφεσης πού ἐπικρατεῖ στῆς σχέσεις τῆς χώρας μας μὲ τῆς σοσιαλιστικῆς χώρες — βρίσκουμε Ἑλληνες φοιτητῆς καὶ στὴ Ρουμανία, Γιουγκοσλαβία καὶ Σ.Ε.

Τὸ ἑλληνικὸ φ.κ. τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀναπόσπαστο κομμάτι τοῦ φ.κ. τῆς χώρας μας καὶ παραπέρα τοῦ λαϊκοῦ μας κινήματος, ἔχει μιά προσφορά σημαντικὴ στοὺς ἀγῶνες τοῦ λαοῦ μας, ἰδιαίτερα κατὰ τὰ χρόνια τῆς δικτατορίας καὶ σήμερα ἔχει καταχτήσει καὶ σταθερὰ

δικότερα στῆς ἰδιόμορφες συνθήκες μέσα στῆς ὁποῖες ἀναπτύσσεται καὶ δρᾷ ὅπως εἶναι: τὸ ξεκομμα ἀπὸ τὸν καθημερινὸ ἀγῶνα τοῦ λαοῦ μας καὶ ἡ ὅποσδήποτε ἐλλιπὴς πληροφόρηση γιὰ τὰ προβλήματα τοῦ τόπου μας.

Κατευθύνσεις, πού ἕνας τέτοιος χαρακτήρας τοῦ ὀργανωμένου φ.κ. τοῦ ἐξωτερικοῦ δίνει, εἶναι γιὰ μιά παιδεία δημοκρατικὴ στὴν ὑπηρεσία τοῦ λαοῦ καὶ ὄχι τῶν μονοπωλιῶν. Κατευθύνσεις πού εἶναι μετωπικὰ ἀντίθετες μὲ ἐκείνες τῆς κυβέρνησης τῆς δεξιᾶς τοῦ τόπου μας καὶ κατὰ συνέπεια σὲ σύγκρουση μαζί τῆς. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μαζί μὲ τὴ γενικὴ πολιτικὴ ὑποβάθρα τῶν σπουδῶν τῆς κυβέρνησης ἀποτελοῦν τὴν πηγή γιὰ τὴν ὀλομέτωπη ἐπίθεσή τῆς κατὰ τοῦ φ.κ. τῶν Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ. Παρακάτω θὰ ἀναφέρουμε ὀρισμένα χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα γι' αὐτὴ τὴν κατάσταση.

— Ἡ παροχὴ συναλλάγματος γιὰ σπουδῆς στὸ ἐξωτερικὸ γινόταν μετὰ τῆς εἰσαγωγικῆς ἐξετάσεως στὸ πανεπιστήμιο τοῦ ἐξωτερικοῦ. Σήμερα ἀπαιτεῖται — ἐνῶ ὁ νέος εἶναι ἤδη φοιτητῆς — νὰ προσκομίσει πιστοποιητικὸ ἑλληνικῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς γιὰ τὴ γνώση τῆς γλώσσας τῆς χώρας ὅπου σπουδάζει στὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ τοῦ δοθεῖ συνάλλαγμα καὶ ἀναβολὴ κατάταξης στὸ στρατό. Κι αὐτὸ γιὰ νὰ περιοριστεῖ εὐχαίρετα ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτητῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ.

— Ἡ εἰδικὰ συσταθεῖσα γιὰ τὸ θέμα τοῦ σπουδαστικοῦ συναλλάγματος νομισματικὴ ἐπιτροπὴ ἔχει σὲ συνεργασία μὲ τὸ ὑπουργεῖο παιδείας, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια ἐξαγγεῖλλει καὶ ἀνσκαλέσει μιά σειρά μεθόδους γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν σπουδῶν καὶ τὴν παροχὴ συναλλάγματος: δέν ἦταν ὅμως ἄλλο τίποτα ἀπὸ ἕνα κατ' εὐθείαν μετωπικὸ

Σύνολο	14.147	70—71	71—72	72—73
	69—70	17.834	19.414	21.358
Ἰταλία	6.752	9.418	11.378	11.959
Ο.Δ.Γ.	1.942	2.082	2.082	2.082
Η.Π.Α.	1.968	1.845	2.003	1.827
Αὐστρία	1.075	1.008	975	990
Ἀγγλία	795	1.871	871	1.080
Γαλλία	528	528	790	1.761
Λοιπὲς χώρες	1.087	1.082	1.315	1.659

Ὁ ρυθμὸς αὐξήσεως τῆς φοιτητικῆς μετανάστευσης αὐξήθηκε ἀκό-

κρατὰ ἕνα ἀντιιμπεριαλιστικὸ, ἀντιμονοπωλιακὸ δημοκρατικὸ κι εἰ-

χτύπημα στη δυνατότητα για σπουδές στο εξωτερικό και έτσι χαρακτηρίστηκε από το φ.κ. του εξωτερικού. Τελευταία εξαγγέλθηκε — και όχι τυχαία στα μέσα του 'Ιούλη — η διάθεση για εφαρμογή ενιαίου συστήματος έλεγχου σπουδών για όλες τις χώρες του εξωτερικού. Και πέρα από το ότι η κυβερνητική ανακοίνωση δεν διευκρινίζει τίποτα περισσότερο είναι παράλογο να ισχύει το ίδιο σύστημα έλεγχου για χώρες που τα συστήματα σπουδών έχουν διαφορές ριζικές.

— Για την αναγνώριση του τίτλου σπουδών του εξωτερικού έχει τελευταία συσταθεί το ΔΙ.Κ.Α.Τ. Σ.Α. (Διαπανεπιστημιακό Κέντρο Αναγνώρισεως Τίτλων Σπουδών Άλλοδαπής). Οί φοιτητές και πτυχιούχοι του εξωτερικού κατ' αρχήν απορρίπτονται αυτή την ίδια τη δομή του ΔΙΚΑΤΣΑ που αποτελείται από διοικητικούς βασικά υπαλλήλους που δεν έχουν τα εφόδια για να κρίνουν τους υπό κρίση τίτλους. Και καταγγέλλουν τη διάθεση για εξετάσεις αναγνώρισης πτυχίων, μπορούμε να πούμε σφαγιαστικές, όπως βλέπουμε από τις τελευταίες που έγιναν και στις οποίες απορρίφθηκε σχεδόν το 80%. Κι' αυτό τη στιγμή που με την ένταξη της χώρας μας στην ΕΟΚ — δεν συζητάμε εδώ τις άλλες συνέπειες της ένταξης — θα μπορούν να εργάζονται στη χώρα μας ελεύθερα οί ξένοι πτυχιούχοι. Οί Έλληνες φοιτητές του εξωτερικού απαιτούν να αναγνωρίζονται αυτόματα και οί τίτλοι σπουδών ενός αναγνωρισμένου πανεπιστημίου του εξωτερικού.

— Τελευταία και πιδ συγκεκριμένα μετά τις επισκέψεις των κ.κ. Καραμανλή και 'Αβέρωφ στη Ρώμη, η ιταλική κυβέρνηση με μια σειρά έγκυκλιούς του υπ. έσωτερικών της — που τα δημοκρατικά κόμματα έχουν χαρακτηρίσει σαν αντισυνταγματική — προσπαθεί με αύθαφρες έπεμβάσεις στο χώρο του πανεπιστημίου να προωθήσει μια σειρά αντιξενικά μέτρα.

— Είναι γνωστό ακόμη ότι τα στρατολογικά γραφεία μας, έντελώς αύθαφρα προβάλλουν δυσκολίες και κωλυσιεργούν στη χορήγηση αναβολής κατάταξης στο στρατό για τούς φοιτητές της Γιουγκοσλαβίας και Σ.Ε.

— 'Ακόμα είναι γνωστή η υπόθεση που πριν λίγο καιρό προέκυψε από την προσπάθεια του ύπουρ-

γείου τών εξωτερικών μας να αποκλείσει έναν πολύ μεγάλο αριθμό υποψηφίων για σπουδές στη Ρουμανία — που σημειωτέον ήδη είχαν ύποσσει και ξεπεράσει τις εξετάσεις γλώσσας — με έπιχειρήματα άναληθή. Και μόνο ύστερα από κινητοποιήσεις τών υποψηφίων και τη συμπαράσταση πρὸς αὐτοὺς που έκδηλώθηκε από την κοινή γνώμη καθώς και τις έπίσημες διαψεύσεις από ρουμανικής πλευράς, τών έπιχειρημάτων του έλληνικού ύπουργείου εξωτερικών, έγινε μια

Τὰ οικονομικά τοῦ συλλόγου μας βρίσκονται σὲ ἄσχημη κατάσταση. Οἱ συνδρομὲς τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου καὶ τῶν συνδρομητῶν τῆς «ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ» εἶναι ἀπαραίτητες, γιὰ νὰ συνεχιστεῖ ἡ ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ καθὼς καὶ ἡ δράση τοῦ συλλόγου.

Τὸ Δ.Σ. παρακαλεῖ θερμὰ:

α) Τὰ μέλη τῆς ΕΦ ΣΝΣ νὰ δίνουν τὶς συνδρομὲς τους στὸν Ταμῖα Γεωργιάδη Κώστα ἢ νὰ τὶς στέλνουν στὴ διεύθυνσή του: Βιζυνηοῦ 26 Θεσ) νίκη (40 Ἐκκλησιές).

β) "Ολοὶ ὅσοι παίρνουν τὴν «ΠΑΡΟΥΣΙΑ» καὶ δὲν πλήρωσαν τὴ συνδρομὴ τοῦ '79 (150 δρχ.) νὰ τὴ στείλουν στὴν παραπάνω διεύθυνση.

Εὐχαριστοῦμε

πρῶτη ὑποχώρηση.

"Όσα προαναφέρθηκαν εἶναι ὀρισμένα μόνο στοιχεία, που πιστοποιοῦν τὴν ἀντικειμενικὴ πολιτικὴ τῆς κυβέρνησης καὶ στὸ χώρο τῆς φοιτητικῆς μετανάστευσης. Και θὰ μπορούσαν ἀκόμη νὰ αναφερθοῦν πολλά.

Βέβαια οἱ στόχοι τοῦ φ.κ. δὲν περιορίζονται στὸ νὰ υπερνικηθοῦν αὐτὲς οἱ δυσκολίες, ἀλλ' ὀπωσδήποτε μπαίνει σὰν ἀπώτερος σκοπὸς του ἡ ἴδια ἡ **κατάργηση** τῆς φοιτητικῆς μετανάστευσης. Καὶ ἡ κατάργισή της εἶναι χρέος τῆς κάθε κυβέρνησης ἀπέναντι στὸ λαὸ γιὰ νὰ ἀποφεύγεται ἡ ἴδια ἡ εξαγωγή συνλλαγματος καὶ ἀκόμη ἡ τεράστια ἀπώλεια ἐπιστημονικοῦ δυναμικοῦ τοῦ ὁποῖου τὴν ἀνάγκη ἔχει ἄμεσα ἡ χώρα μας. Ἡ κατάργηση ὁμως δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθεῖ με αὐθαίρετα διοικητικὰ μέτρα, ἀλλὰ με τὴ δημιουργία ὑλικοτεχνικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ὑποδομῶν, προγραμματισμένων σύμφωνα με τὰ συμφέροντα καὶ τὶς ἀνάγκες τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ τόπου μας. Ἡ οικονομικὴ δυνατότητα εἶναι σίγουρο πὼς ὑπάρχει καὶ φαίνεται ἀμέσως με τὸ νὰ ὑπολογίσει κανεὶς τὰ ποσὰ συναλλαγματος που κάθε χρόνο ἐξάγονται γιὰ τὶς σπουδὲς τῶν νέων Ἑλλήνων στὸ εξωτερικό. "Όσο γιὰ τὸ ἐπιστημονικὸ προσωπικὸ εἶναι γνωστὸ πὸσο ἐπιστήμονες μένουν ἀνεκμετάλλευτοι καὶ ἀπορρίπτονται οἱ αἰτήσεις ἐπαναπατριμοῦ των καὶ ἀκόμη πόσοι Ἕλληνες ἐπιστήμονες ἀπορροφῶνται ἀπὸ ἐκπαιδευτικὰ ἴδρύματα τοῦ εξωτερικοῦ, ὅπου παραμένουν, ἐπειδὴ στὴν Ἑλλάδα δὲν βρίσκουν ἀνόλογη ἀπασχόληση.

Ἐκεῖνο που φαίνεται λοιπὸν ὅτι λείπει εἶναι ἡ διάθεση γιὰ τὴ ριζικὴ καὶ σωστὴ πρὸς ὄφελος τοῦ λαοῦ μας ἐπίλυση τῶν προβλημάτων τῆς ἀνώτατης ἐκπαίδευσης. Καὶ πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση πιέζει τὸ φοιτητικὸ κίνημα τῆς Ἑλλάδας καὶ τοῦ εξωτερικοῦ καὶ γενικὰ οἱ προοδευτικὲς δυνάμεις τῆς χώρας μας, ξεπερνώντας τὰ διάφορα συνθήματα που καλύπτουν τὸ φάσμα ἀπὸ δεξιά ἀπαισιόδοξα μέχρι τὰ ἀριστεριστικὰ ὑπερεπαναστατικὰ. Καὶ ξέρουν πὼς γιὰ νὰ γίνει μιὰ ἀλλαγὴ θετικὴ στὸ ἐκπαιδευτικὸ μας σύστημα χρειάζεται **ἀγónας** σκληρὸς καὶ ἀπαιτεῖται ἡ **ἐνότητα** καὶ ἡ κοινὴ δράση τῶν **δημοκρατικῶν** δυνάμεων πέρα ἀπὸ **δημογωγίες** καὶ ἰστέιρες **συνθηματολογίες**.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΑΣΗΣ

Τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα στὴν Εὐρώπη, μετὰ τὴν ἤττα τοῦ 1918—1922 δεχότανε τὸ δεύτερο ἀποφασιστικὸ χτύπημα μετὰ τὴν ἀνοδο τοῦ φασισμοῦ στὴν Γερμανία. Οἱ δυνάμεις τῆς ἀντίδρασης νικώντας τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη πὶς ἐστίες ἀντίστασης τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, πλησίαζαν ὁλοένα τὸν στόχο τους, πού δὲν ἦτανε ἄλλος ἀπὸ τὴ νεαρὴ Σοβιετικὴ Ἐνωσις. Ὅμως καὶ μέσα στὸ ἴδιο τὸ ἱμπεριαλιστικὸ στρατόπεδο δημιουργοῦνται τεράστιες ἀντιθέσεις. Ἡ Γερμανία, ἡ Ἰταλία μαζὶ καὶ ἡ Ἰαπωνία, ζητοῦν νέες ἀγορές, πού θὰ μπορέσουν νὰ δεχτοῦν τὴν ἀνερχόμενὴ οικονομικὴ τους δύναμη. Ἔτσι μπαίνει ξανά τὸ πρόβλημα τῆς ἀνακατανομῆς τοῦ κόσμου σὲ νέες σφαίρες ἐπιρροῆς μετὰ τὴν ἐκρηξὴ τῆς Β' παγκοσμίου πολέμου, τὸν Σεπτέμβρι τοῦ 1939.

Στὴν χώρα μας, λίγα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ '32—'33, ἀρχίζει νὰ διαμορφώνεται μιὰ στυγνὴ ἐξουσία. Μετὰ τὸ νοθευμένο δημοψήφισμα τοῦ 1935 ξαναγύρισε ὁ βασιλιάς Γεώργιος, μετὰ ἀπὸ πολὺχρονη ἐξορία στὴν Ἀγγλία. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ καθηγητῆ Δεμερτζή πού εἶχε δημιουργήσει ἐξωκοινοβουλευτικὴ κυβερνήσι, στὴν πρωτοπουργία τὸν διαδέχεται ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς. Ὅλα αὐτὰ θέβαινα, μετὰ τὴν εὐλογία τοῦ ἀγγλικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἡ χώρα μας ἦτανε ἐξαρτημένη. Ἡ ὄλη προσπάθεια φυσικὰ, ἀποσκοποῦσε στὸ χτύπημα τοῦ ἀναπτυσσόμενου μετὰ τὸ '31 ἐργατικοῦ κινήματος πού ἀποτελοῦσε μιὰ παραφωνία μέσα στὴς γενικότερες θέσεις πού κυριαρχοῦσαν στὴν Εὐρώπη, στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν κατάχτησι ἱμπεριαλιστικῶν θέσεων.

Ἔτσι ὁ Μεταξᾶς μετὰ γοργὰ βήματα προχωρεῖ στὸ χτίσιμο ἐνός ἀπολυταρχικοῦ καθεστώτος μετὰ διάφορα νομοθετικὰ διατάγματα. Πέρα γιὰ πέρα ἀντικλιτικὰ πού ἔδιναν τὴν εἰκόνα τῆς ἐπερχόμενης μεταβολῆς στὴν πολιτικὴ κατάστασι. Πράγματι τὴν 4η Αὐγούστου τοῦ '36, συγκροτεῖται ὑπουργικὸ συμβούλιο μετὰ σκοπὸ νὰ πάρει ἀποφάσεις «πρὸς ἀντιμετώπισι τῆς ἀπειλούμενης γενικῆς ἐργατικῆς ἀπεργίας». Μετὰ ἀπὸ εἰσήγησι τοῦ ἴδιου τοῦ Μεταξᾶ ἀποφασίσθηκε ἡ ἀντιμετώπισι τῆς κατάστασης μετὰ τὴν λήψι «σειρᾶς ρυθικῶν μέτρων». Καταρτίζονται διατάγματα πού ὑπογράφει ὁ βασι-

Ἡ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Τοῦ
ΓΙΩΡΓΟΥ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

λιᾶς καὶ μετὰ τὰ ὅποια διαλύεται ἡ βουλή, κηρύσσεται στρατιωτικὸς νόμος καὶ ἀναλαμβάνει ὁ Μεταξᾶς ὅλη τὴν ἐξουσία.

Ὁ Μεταξᾶς εἶναι ἐκεῖνος πού ἔστειλε ὁμαδικὰ, τὸν πολιτικὸ ἀστυκὸ κόσμὸ τῆς χώρας στὴς ἐκτοπίσεις καὶ τοὺς πολιτικούς του ἐχθρούς στὴς φυλακὲς καὶ στὴς ἐξορίες, πού φακέλωσε ὅλους τοὺς πολίτες τῆς χώρας, πού δασάνισε μετὰ τὸν «πάγο» καὶ τὸ «ρετινόλαδο» χιλιάδες πατριώτες καὶ οὐσιαστικὰ δολοφόνησε ἕναν τίμιον καὶ συντηρητικὸν πολιτικὸν τὸν ἀντίπαλόν τὸν Ἀνδρέα Μιχαλακόπουλον.

Λένε γιὰ τὴν 4η Αὐγούστου καὶ τὸν Μεταξᾶ ὅτι «ἐδημιούργησεν τὴν ἐλληνοχριστιανικὴν παιδείαν καὶ τὸν τρίτον ἐλληνοχριστιανικὸν πολιτισμόν». Ἀλλὰ εἶναι ὁ Μεταξᾶς ἐκεῖνος: Πού ἐφευρε τὸ γκεμπελικὸ μνητῶνος τῶν δημοσιογράφων καὶ ἐπέβαλε αὐστηρὴ λογοκρισία στὴς ἐφημερίδες, στὴς ἐκδόσεις καὶ ὅλη τὴν πνευματικὴ καὶ πολιτιστικὴ μας ζωή. Ἔτσι διαβάζουμε στὴν περίφημη ἐγκύκλιό του τῆς 5.8.1936:

«...ΛΗΛΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ἀπολύτως ἡ ἀναγραφὴ πληροφορίας, ἡ ὅποια νὰ ἀποκαλύπτει τὴν ἄσκησιν προληπτικῆς λογοκρισίας! (ἀρ. 1) ... ΛΗΛΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ οἰαδήποτε κρίσις, περὶ τοῦ ἔργου τῆς κυβερνήσεως, ἐκτός ἐὰν εἶναι: εὐ μ ε ν ἡ ς!! (ἀρ. 2)».

Ἀλλὰ εἶναι ὁ Μεταξᾶς ἐκεῖνος πού ἔκαψε τὰ βιβλία στὸ πανεπιστήμιον, στὴς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ στὴς πλατείες, πού ἐπέβαλε λογοκρισία στὸν Σοφοκλῆ καὶ στὸν Θουκυδίδην καὶ ἀποδιοργάνωσε τὴν ἐλληνικὴν παιδείαν, χωρὶς οὔτε νὰ διστάσει νὰ δημιουργήσῃ θέσεις στὸ πανεπιστήμιον γιὰ νὰ διορίσει γαμπρούς, συγγενεῖς καὶ φίλους...!

Τέλος εἶναι ὁ Μεταξᾶς ἐκεῖνος

πού μετὰ ἀληθινὸ παιδομαζωμὰ ἐπέβαλε ἀναγκαστικὰ τὴν ἐνταξὴ ἐνός ἐκατομμυρίου νέων στὴν Ε.Ο.Ν., ἡ ὁποία καὶ φασιστικοποίησε τὴν ἐλληνικὴν νεολαίαν πού τὴν ἔρριξε στὸν σοβινισμό, τὸν φαναρισμὸ καὶ τὴ διαφθορά. Διαβάζουμε σὲ κατὰ θεσιν τοῦ Θεμιστοκλῆ Σοφοῦλι:

«Διὰ τὴν Ε.Ο.Ν. ἐπλήρωσεν ὁλόκληρος ἡ Ἑλλάς... Ἀπειρον πληθῶς ἐξηναγκάζετο νὰ δίδει τὰ χρήματά του διὰ τὴν συντήρησιν καὶ τὴν καλοπέρασιν τῶν θαμνοῦχων τῆς Ε.Ο.Ν.».

Λένε γιὰ τὴν 4η Αὐγούστου καὶ τὸν Μεταξᾶ ὅτι «ἐδραίωσε τὴν ἀμύνην καὶ τὸ ἐτοιμοπόλεμον τῆς χώρας» καὶ δὲν ἔχουνε λόγια γιὰ τὸν πατριωτισμὸν τοῦ καὶ τὴς ἀρετῆς. Διαβάζουμε σὲ κατὰ θεσιν τοῦ Γ. Καφαντάρη: «Ἡ 4η Αὐγούστου ἀφῆσε τελείως ἄσπλον τὴν Ἑλλάδα, χωρὶς κανόνια, χωρὶς ντουφέκια, χωρὶς ἀεροπορία, χωρὶς κανένα ἐφόδιον διὰ τὸν ἀγῶνα εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδύθημεν...».

Ὁ Μεταξᾶς ὑπῆρξε ἕνας στυγνὸς δικτάτορας καὶ ἕνας ἀποτυχημένος «κινήματίας» πού σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ μέσα ἢ ἔξω ἀπὸ τὸ στρατὸ πολιτεύτηκε μετὰ μοναδικὸν στόχον τὴν ἰκανοποίησιν τῆς ἀμετρῆς φιλοδοξίας καὶ φιλαρχίας του.

Στὴς 4-8-79 κλείσαν 43 χρόνια ἀπὸ τότε. Ἡ ἱστορία προχωρεῖ. Τὰ διδάγματα μένουσιν. Ὅχι ὅμως γιὰ ὅλους. Καὶ σήμερον, ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ, βλέπουμε νὰ ξαναχτίζεται τὸ ἀστυνομικὸ κράτος. Καὶ σήμερον, ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς κομματικοποιεῖται. Καὶ σήμερον, χτυποῦνται οἱ δημοκρατικὲς ἐλευθερίες. Τὸ αὐταρχικὸ κράτος στήνεται. Ἡ δικτατορία τοῦ Μεταξᾶ δὲν δίδαξε τίποτε στὴ δεξιὰ τοῦ Καραμανλῆ.

Μάλιστα τὸν περασμένον Ὀκτώβριον μετὰ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ ΟΧΙ ὑπεύθυνον πολιτικὸν πρόσωπον (ὁ ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης Ἀδέρωφ) πρόσφερε ἀπὸ τὴν τηλεόρασι ἀφειδωλοῦτους ὕμνους στὴν «πεφωτισμένην» τυραννίαν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ στὴν «εὐφυῆ» τοῦ δικτάτορα, μιλώντας γιὰ «ψευδολογίες» πού κυκλοφοροῦσιν.

Ἡ δεξιὰ δὲν ἀλλάζει παρὰ μόνον τὰ πρόσωπά της. Ὁ λαὸς ὅμως ἀγρυπνεῖ. Ἄς μὴν ξεχάσουμε ποτὲ τὴν 4η Αὐγούστου. Λαὸς πού δὲν διδάσκειται ἀπὸ τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος εἶναι καταδικασμένος νὰ πεθάνει.

(Αναφορά στο πρόβλημα του πληθωρισμού και ειδικότερα ο πληθωρισμός στην Ελλάδα)

του ΜΠΑΜΠΗ
ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

Είναι γνωστό ότι ένα από τα σοβαρότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι σύγχρονες αναπτυσσόμενες οικονομίες είναι το πρόβλημα του πληθωρισμού. Δηλαδή το πρόβλημα του διαρκώς ανερχομένου επιπέδου των τιμών των αγαθών και υπηρεσιών. Μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο ο πληθωρισμός υπήρξε μία σχεδόν μόνιμη κατάσταση των προηγμένων οικονομιών. Στην Ελλάδα εμφανίστηκε πάλι το φαινόμενο του πληθωρισμού τα τελευταία χρόνια και με την πάροδο του χρόνου το πρόβλημα έχει δευνοθεί τόσο πολύ, ώστε η ελληνική οικονομία θαδίζει στο αδιέξοδο.

Ως πληθωρισμό ορίζουμε το φαινόμενο της συνεχούς άνοδου του γενικού επιπέδου των τιμών. Κατά συνέπεια απ' τον όρισμό του, ο πληθωρισμός ισοδυναμεί με μία συνεχή μείωση της αγοραστικής δύναμης του χρήματος. Επίσης μία οικονομική κατάσταση θεωρείται πληθωριστική, όταν υπάρχει τάση για συνεχή ύψωση των τιμών των αγαθών και των υπηρεσιών.

Τὰ α ἴ τ ι α τ ο ὺ π λ η θ ω ρ ι σ μ ο ὺ :

Δύο είναι οι βασικότερες θεωρίες που έχουν διατυπωθεί για την έριμηνεία του φαινομένου «πληθωρισμός».

1) Ἡ θεωρία του πληθωρισμού ζητήσεως.

2) Ἡ θεωρία του πληθωρισμού κόστους.

1) Π λ η θ ω ρ ι σ μ ὸ ς ζ η τ ή σ ε ω ς :

Όταν το επίπεδο των τιμών υψώνεται συνέχεια λόγω αύξησης της ζήτησης για αγαθά και υπηρεσίες, τότε αυτός ονομάζεται πληθωρισμός ζήτησης.

Υποτίθεται, δὲ ὅτι ὅλοι οἱ παραγωγικοί συντελεστές (ἐργάτες, μηχανήματα κ.λπ.) ἀπασχολούνται πλήρως, ὁπότε ἡ ὑψωση τοῦ ἐπιπέδου των τιμών δὲν θὰ συνοδεύεται ἀπὸ αὐξηση τῆς παραγωγῆς.

2) Π λ η θ ω ρ ι σ μ ὸ ς κ ὸ σ τ ο ὺ ς :

Αὐτὸς ἐριμηνεύει τὸ φαινόμενο τοῦ πληθωρισμοῦ σὲ περιόδους ἀνεργίας.

Αὐτὴ ἡ θεωρία θασίζεται στὴν ὑπαρξὴ ὀλιγοπωλίων στὴν ἀγορὰ ἀγαθῶν καὶ υπηρεσιῶν καὶ στὴν ὑπαρξὴ

ἰσχυρῶν ἐργατικῶν σωματείων στὴν ἀγορὰ ἐργασίας.

Τὰ ἐργατικά σωματεία ἀντιδρῶν σὲ κάθε προσπάθεια μείωσης τοῦ ἐργατικοῦ μισθοῦ καὶ παράλληλα ἐπιδιώκουν συνεχῆ αὐξηση τῆς αμοιβῆς τῆς ἐργασίας. Ἐφόσον ἡ ἐπιτυγχανόμενη αὐξηση τῆς αμοιβῆς τῆς ἐργασίας ὑπερβαίνει, σὲ ποσοστὸ, τὴν αὐξηση τῆς παραγωγικότητας, τὸ κόστος κατὰ μονάδα προϊόντος αὐξάνεται. Καὶ κατὰ τὴ θεωρία τοῦ πληθωριστικοῦ κόστους τὰ ἐργατικά σωματεία ἢ τουλάχιστον ὀρισμένα ἰσχυρὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν τὴ δύναμη νὰ ζητοῦν καὶ νὰ πετυχαίνουν αὐξήσεις τοῦ ἐργατικοῦ μισθοῦ κατὰ ποσοστὸ ψηλότερο ἀπὸ τὴν αὐξηση τῆς παραγωγικότητας, ἀκόμη καὶ σὲ περιόδους ἀνεργίας. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο αὐξάνεται τὸ κόστος κατὰ μονάδα προϊόντος στὶς ἐπιχειρήσεις στὶς ὁποῖες γίνεται ἡ αὐξηση μισθῶν. Λόγῳ τῆς ὀλιγοπωλιακῆς μορφῆς τῆς ἀγορᾶς οἱ ἐπιχειρήσεις ἔχουν τὴ δύναμη νὰ μεταφέρουν τὴν αὐξηση τοῦ κόστους στοὺς ἀγοραστὲς τῶν ἀγαθῶν μὲ αὐξηση τιμῶν.

Ἡ αὐξηση ὁμοῦ τοῦ γενικοῦ ἐπιπέδου τῶν τιμῶν μειώνει κατὰ ἓνα μέρος τὴν αγοραστικὴ δύναμη τῶν μισθῶν καὶ ἐπομένως ὠθεῖ τὰ ἐργατικά σωματεία σὲ νέες διεκδικήσεις γιὰ αὐξήσεις μισθῶν. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ἀρχίζει νέα σειρά αὐξήσεων μισθῶν καὶ, στὴ συνέχεια, τιμῶν κ. ο.κ.

Ἐφόσον ὁ πληθωρισμὸς κόστους ἔχει σὰν αἰτία τὴν ὀλιγοπωλιακὴ μορφή πού ἐπικρατεῖ στὴν ἀγορὰ ἀγαθῶν καὶ υπηρεσιῶν, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ τὴν ὀργάνωση τῶν ἐργατῶν σὲ μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ ἐπαγγελματικά σωματεία, ἡ ριζικὴ ἀντιμετώπιση τοῦ πληθωρισμοῦ ἐγκτεται στὴν ἀποκατάσταση τοῦ πλήρους ἀνταγωνισμοῦ στὶς πῶδ πᾶνω ἀγορές. Βέβαια ἡ λύση αὐτὴ εἶναι θεωρητικὰ ἀπλή, ἀλλὰ πρακτικὰ πολὺ δύσκολη.

(Φυσικὰ ὅλα τὰ προαναφερόμενα δὲν ἰσχύουν στὶς χώρες σχεδιαζόμενης οἰκονομίας ἢ σοσιαλιστικῆς χώρας, στὶς ὁποῖες ὁ πληθωρισμὸς δημιουργεῖται ἀπὸ ἄλλα αἰτία).

Στὴν Ἑλλάδα, ὅπως προανέφερα

τὸ πρόβλημα τοῦ πληθωρισμοῦ δευνοται ὀλοταχῶς καὶ ἔχει ἀναστατώσει ὀλόκληρη τὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τοῦ τόπου.

Ὁ πληθωρισμὸς, παρὰ τὶς εὐδαίμονες προσδέψεις τῆς κυβέρνησης, κινεῖται σ' ἓνα ἐπίπεδο ἐτήσιας αὐξησης 20-25% καὶ κάθε πρόκληση γι' αὐτὸν ἀνατρέπεται μετὰ ἀπὸ λίγο χρονικὸ διάστημα.

Βέβαια ἡ κυβέρνηση «ἐλάβε μέτρα» κατὰ τοῦ πληθωρισμοῦ τὰ ὁποῖα ὁμοῦ ἀδυνατοῦν νὰ ἀποδώσουν καὶ στὸ ἐλάχιστο. Εἶναι αὐτὴ ἡ πολιτικὴ τῆς «λιτότητας» πού προσπαθεῖ νὰ ἐφαρμόσει ἡ κυβέρνηση. Ὅμοιος:

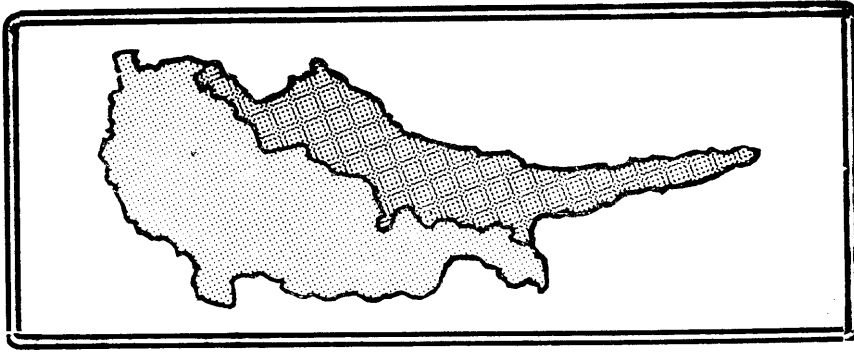
● Τὶ σχέση ἔχει ἡ λιτότητα μὲ τὸ πένταγμα ἐνὸς δισεκατομυρίου δραχμῶν (τουλάχιστον) στὴ λεωφόρο Συγγροῦ (ἐπειδὴ ὁ κ. πρωθυπουργὸς θέλησε νὰ τὴν κάνει σὰν τὴν λεωφόρο Ἰλισίων Ἡεδίων τοῦ Παρισιοῦ, ὅπως εἶπε) :

● Τὶ σχέση ἔχει ἡ λιτότητα μὲ τὴν ἀναμεινόμενη εἰσαγωγή καὶ στὴν Ἑλλάδα τῆς ἐγχρωμῆς τηλεόρασης, ἡ ὁποία θὰ μᾶς στοιχίσει ἑκατοντάδες ἑκατομύρια δολάρια (τί θὰ παθαίναμε ὀγλάδῃ ἂν ἀναβάλαμε γιὰ λίγο αὐτὴ τὴν πολυτέλεια) :

● Τὶ σχέση ἔχει μὲ τὴ λιτότητα ἡ ἐξαγγελία κατασκευῆς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Σταδίου γιὰ τὴν ὀργάνωση τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἀγώνων; Ὅυτε τὰ οἰκονομικὰ μέτρα ἔχουμε γιὰ τέτοια σπατάλη, ὅυτε τὶς ὀργανωτικὲς ἱκανότητες γιὰ νὰ τὸ θγάλομε πέρα μέσα σὲ 2 χρόνια.

“Ὅταν συνεπῶς ὁ ἀνώνυμος πολίτης δὲν βλέπει νὰ δίνουν τὸ παράδειγμα λιτότητας οἱ ἐπώνυμοι, εὐλογο εἶναι νὰ ἀδιαφορεῖ κι ἐκεῖνος μὲ τὴ σειρά του καὶ νὰ διανοχώνεται: ὁ φαῦλος κύκλος ὑπὲρ καταναλωτισμοῦ καὶ ὀγαδερισμοῦ πού εἶναι πιά κανόνας ζωῆς γιὰ τὸ σύνολο τῶν Ἑλλήνων.

Καὶ γιὰ νὰ καταλήξουμε: ὁ πληθωρισμὸς εἶναι τὸ ὑπ' ἀριθμὸν ἓνα πρόβλημα. Ὅμοιος ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θραχυπρόθεσμα μέτρα συγκρατήσεως του, θὰ ἀποτελεῖ συνεχῶς ἓναν κίνδυνο γιὰ τὴν οἰκονομία μας, ἂν ἡ ἀντιπληθωριστικὴ πολιτικὴ δὲν συνδυασθεῖ μὲ δραστηκὲς δομικὲς ἀλλαγές στὸ χώρο τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς, μὲ προγραμματισμὸ τῆς βιο-
Συνέχεια στὴ σελ. 10)

ΚΥΠΡΟΣ

5 χρόνια μετά τήν τραγωδία

Η λέξη και μόνο Άττίλας για τους σύγχρονους ανθρώπους θυμίζει απανθρωπιά. Θυμίζει: αποτρόπαιες πράξεις, αίμα, φρίκη, συμφορά και δάκρυα.

Η 15η και 20ή του Ιούλη είναι δύο τραγικές ημερομηνίες, δύο τραγικές μέρες για τον Κυπριακό λαό. Η Κύπρος υψώθηκε για μια ακόμη φορά στα μαύρα. Βόμβες, τάνωξ, φωτιά, διασμοί και λεηλασίες. Στο νησί της Άφροδίτης τα τραγούδια των άδωνων αντικαταστάθηκαν από τον φρικτό θόρυβο των πολυβόλων, ή γαλήνη και ή γρημιά με την άδευδαιότητα και τον φόδο και τα καλοφτιαγμένα σπίτια με έρεπια. Χιλιάδες οι νεκροί και ίσοι άγνωστοί, ακόμη περισσότεροι οι πρόσφυγες, τεράστια τα οικονομικά προβλήματα.

Πέντε χρόνια ύστερα από το πραξικόπημα και την εισβολή ρωτάμε γιατί: Γιατί όλα αυτά ή τραγωδία:

Η άαντηση είναι φανερή. Το πραξικόπημα και ή εισβολή έγιναν με σκοπό τήν διχοτόμηση του νησιού. Γιατί έτσι συνέφερε και συμφέρει σε κάποιους δυνατούς που ρυθμίζουν τις τύχες των αδυνάτων.

Σήμερα το συμφέρον αυτό έγινε επιτακτική ανάγκη. Γιατί με τήν εθνική επανάσταση και το διώξιμο των αμερικανικών στρατιωτικών δάσεων από τήν Περσία, αναγκάζονται

οι ΗΠΑ να αναζητήσουν νέους χώρους για τήν εγκατάστασή τους.

Τόσο ή Αίγυπτος όσο και ή Τουρκία θα ήταν πρόθυμες να φιλοξενήσουν τις δάσεις αυτές, όμως ή οικονομική και πολιτική κρίση που αντιμετωπίζουν οι χώρες αυτές κάνει τους ανθρώπους του Πεντάγωνου δύσπιστους. Έτσι το ενδιαφέρον συγκεντρώνεται πάνω στην Κύπρο που εξ αίτιας των διχοτομικών της προβλημάτων, το μικρό μέγεθος της, τήν θέση της και τήν ύπαρξη θρησκευτικών στρατιωτικών δάσεων θάταν όρμητήριο ενάντια στη Μ. Ανατολή και κατασκοπευτικό κέντρο κατά της Σ. Ένώσεως.

Έτσι σκοπός των ΗΠΑ είναι ή χρησιμοποίηση της Κύπρου σαν στρατιωτικό καταφύγιο και όσο δέν έχει νομιμοποιηθεί ή διχοτόμηση του νησιού δέν είναι καθόλου ασφαλές αυτό το καταφύγιο.

Γιαυτό και μέχρι σήμερα δέν έχει δοθεί κάποια λύση στο πρόβλημα της Κύπρου. Γιαυτό παρά τις αποφάσεις του ΟΗΕ ή μισή σχεδόν Κύπρος παραμένει κάτω από τήν σκιά του Άττίλα και το 1)3 του πληθυσμού στην προσφυγιά.

Η απώλεια του εθνάρχη Μακάριου άφησε τον λαό μ' ένα αίσθημα όρφάνιας, όμως συγχρόνως άποφασισμένο να μή δεχθεί ποτέ τήν νομιμοποίηση της διχοτόμησης του νησιού.

Ο λαός της Κύπρου έχει πάρει άπόφαση να μείνει όρθιος και δέν υπάρχει δύναμη που να σταθεί έμπόδιο στην πορεία του.

Σ' αυτό τον άγώνα θαδίζει χέρι με χέρι μ' όλες τις προσθευτικές δυνάμεις της Ελλάδας που πιστεύουν πως τα εθνικά σύνορα και τα εθνικά δικαιώματα δέν παζαρεύονται.

Η μνήμη μας αυτές τις στιγμές γυρίζει στα λόγια του Σεφέρη (άπό τήν Σαλαμίνα στην Κύπρο):

«...Φίλοι του άλλου πολέμου,
σ' αυτήν τήν έρημη συσσωμασμένη
άχρογιαλιά
πες συλλογίζομαι καθώς γυρίζει ή
μέρα...»

Έκείνοι που έπεσαν πολεμώντας και εκείνοι που έπεσαν χρόνια μετά τήν μάχη. Εκείνοι που είδαν τήν αύγή μές άπ' τήν πάχνη του θανάτου ή, μές στην άγρια μοναξιά κάτω από τ' άστρα,

νοιώσανε πάνω τους μαδιά μεγάλα τα μάτια της
ολόκληρης καταστροφής
και ακόμα εκείνοι που προσεύχονται
όταν το φλογισμένο άσάλι
πρόνιζε τα καρδία.

Κύριε δούθα να θυμόμαστε πως έγινε τοπο το φονικό,
τήν άρπαγή, το δόλο, τήν ιδιοτέλεια,
το στέγνωμα της αγάπης.
Κύριε δούθα να τα ξεριζώσουμε...»

B.B.

ΑΓΡΟΤΙΚΑ ΙΑΤΡΕΙΑ

Τὰ αγροτικά ιατρεία δημιουργήθηκαν για να καλύψουν την ανάγκη παροχής ΑΜΕΣΗΣ ιατρικής περίθαλψης στους αγρότες. Έπειδή δηλ. οι αγρότες από τη φύση της δουλειάς τους είναι αναγκασμένοι να βρίσκονται κατά μεγάλα χρονικά διαστήματα κοντά στους αγρούς και κατά τις καλλιέργειές τους γεννήθηκε η ανάγκη να δημιουργηθούν τα αγροτικά ιατρεία, με σκοπό φυσικά να αντιμετωπίζουν τουλάχιστον τα επείγοντα περιστατικά ατυχήματα κλπ.

Δυστυχώς σήμερα είναι τόσα λίγα σ' όληκληρη την Ελλάδα αλλά και στο νομό μας και τα περισσότερα απ' αυτά δεν πληρούν τους στοιχειώδεις λόγους ύπαρξής τους. Σ' αυτό συνέτεινε βασικά η κρατική αδιαφορία για το θέμα υγείας γενικότερα (πράγμα που φανερώνεται με τα χαμηλότερα ποσοστά του έθν. εισοδήματος που δαπανάται για τη υγεία) και τα αγροτικά ιατρεία ειδικότερα. Αδιαφορία που έχει σαν αποτέλεσμα τη μη σωστή επάνδρωση των αγροτικών ιατρείων από τα απαραίτητα επιστημονικά όργανα αλλά και τη μη εξασφάλιση κινήτρων για τους αγροτικούς γιατρούς με αποτέλεσμα και εξ αιτίας των αντικειμενικά σκληρών συνθηκών ζωής σε πολλά άριστοχώρια πολλοί γιατροί να βλέπουν τη θητεία τους στα αγροτικά ιατρεία σαν «έξορία» με αποτελέσματα φυσικά αρνητικά στην τέλεση του λειτουργήματός τους.

Ειδικότερα στο νομό μας η κατάσταση που επικρατεί στα αγροτ. ιατρεία των χωριών Παλαιοκόμη, Ν. Σκοπός, Άνω Περρόια είναι η ακόλουθη:

Ν. ΣΚΟΠΟΣ

Ο ιατρός του Ν. Σκοπού εξυπηρετεί σύγχρονα και 2 άλλα κοντινά χωριά το Βαλτοτόπι και ο Νεοχώρι «Εξυπηρετεί» δηλαδή καθημερινά γύρω στους 5.000 κατοίκους. Άν σ' αυτούς προστεθούν και οι κάτοικοι του Ψυχικού (1.000) που παρ' όλα που ανήκουν σ' άλλη περιφέρεια αγροτικού ιατρείου απευθύνονται συχνότως στο Ν. Σκοπό λόγω απόστασης. Τότε καταλαβαίνουμε εύκολα τί είδους ιατρικές υπηρεσίες είναι δυνατόν να προσφερθούν και μάλιστα άμεσα όταν τὸ απαιτεί ἡ ἀνάγκη.

Τὸ ιατρεῖο ἀπὸ ἀποψη κτιριακῆς κατάστασης βρίσκεται σὲ ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὴ κατάσταση, εἶναι εὐρύχωρο (διαθέτει 3 χώρους) καὶ καθαρό.

Τὸ ιατρεῖο γνωρίζει τὸ «κρατικὸ ἐνδιαφέρον» ἐφοδιαζόμενο κατὰ χρονικὰ διαστήματα ἀπὸ τὸ Ὑγειονομικὸ κέντρο μὲ φάρμακα, γάζες, οἰνόπνευμα, ὀξυζενέ, φιάλες ὀξυγόνου, ὀρούς καὶ ἄλλα ἀπαραίτητα γιὰ πρώτες ἀνάγκες ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀσθενῶν πού ἐξυπηρετεῖ καὶ τὴ συχνότητα τῶν περιστατικῶν.

Αὐτὸ ἔχει σάν ἀποτέλεσμα ἡ ποσότητα τῶν παρεχόμενων φαρμάκων νὰ εἶναι μηδαμινὴ (1 φιάλη ὀξυζενέ καὶ 5 μῆνες). Ἡ ἐγκληματικὴ αὐτὴ ἀδιαφορία τοῦ κράτους καλύπτεται χάρις στὶς φιλότιμες προσπάθειες τῆς νοσοκόμας πού διαθέτει ἀκόμη καὶ τὰ χρήματα καθαρισμοῦ γιὰ ἀγορὰ τῶν ἀναγκαίων φαρμάκων κάνοντας ἡ ἴδια τὴ καθάριστη καὶ ὅταν καὶ αὐτὴ ἡ θυσία δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἀναγκάζονται οἱ ἀσθενεῖς νὰ ἀγοράζουν μόνοι τους τὰ ἀπαραίτητα ὀλικά.

Ἡ ὅλη κατάσταση παρουσιάζει καὶ μερικὰ φαιδρὰ σημεῖα. Ὑπῆρχε περιστατικὸ πού ἐνῶ ὑπῆρχαν τὰ φάρμακα ὁ ἀσθενεὴς δὲ μπόρεσε νὰ ἐξυπηρετηθεῖ γιατί ... τὸ κρεοπωλεῖο τοῦ χωριοῦ ἦταν κλειστὸ καὶ τὰ φάρμακα βρίσκονταν στὸ ψυγεῖο του.

Τελικὰ τὸ πρόβλημα ξεπεράστηκε ὄχι φυσικὰ μὲ τὴ παρέμβαση τοῦ ἀρμόδιου κρατικοῦ φορέα ἀλλὰ τῆς κοινότητας τοῦ χωριοῦ.

Ἐπισκεφτήκαμε τὸ ἀγροτικὸ ιατρεῖο τοῦ Ν. Σκοποῦ. Ὁ γιατρός μας δέχτηκε πρόθυμα, καὶ προσπάθησε νὰ βοηθήσει ὅσο τὸ δυνατό περισσότερο στὴν ἔρευνα. Νὰ τί μᾶς εἶπε χαρακτηριστικά:

— Τώρα ελευταία ἔγινε ἓνα θετικὸ θῆμα στὸ τοιμέα τῆς ιατρικῆς περίθαλψης τῶν κατοίκων. Ὑπάρχουν διβλιάρια γι' αὐτοὺς πού πάσχουν ἀπὸ ἀνιάτες ἀρρώσιες καρκίνο, ζαχαρώδη διαβήτη, φυματίωση, καρδιά μὲ τὰ ὅποια παίρνουν δωρεὰν φάρμακα. Τὸ θῆμα αὐτὸ ὅμως δὲν λύνει τὸ πρόβλημα γιατί ὑπάρχουν καὶ ἄλλες σοβαρὲς παθήσεις ὅπως πνευμονοπάθειες, νεφροπάθειες, ἐν-

δοκρινοπάθειες πού δὲ περιλαμβάνονται στὸ κυβερνητικὸ μέτρο παρὰ τὴ μεγάλη συχνότητα ἐμφάνισής πού ἔχουν.

— Εἶναι ἀπαραίτητο σὲ χωριὰ ὅπως ὁ Σκοπὸς νὰ δημιουργηθεῖ ἓνα πολυιατρεῖο μὲ τοὺς ἀπαραίτητους γιατροὺς πού νὰ ἐξυπηρετεῖ καὶ ὅλα τὰ γύρω χωριά. Ἦδη ἡ κοινότητά μας διαθέτει ἓνα χωρὸ γιὰ τὸ λόγο αὐτό.

— Σήμερα εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἀποκέντρωση τῶν γιατρῶν. Οἱ ἀγρ. γιατροὶ εἶναι ἐλάχιστοι γιὰ τίς ἀνάγκες πού παρουσιάζονται στὴν ὑπαίθρη χώρα. Ἐνας ἀγροτικὸς γιατρός γιὰ νὰ μπορέσει πράγματι νὰ βοηθήσει τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ ἀναγκάζεται νὰ δουλεύει καθημερινὰ σχεδὸν 24 ὥρες, κάνοντας ἀναγκαστικὰ ὑπερωρίες γιὰ τίς ὅποιες πληρώνεται — 1.300 δραχ. ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν ὑπερωριῶν, πόσο ἐξευτελιστικὸ γιὰ τὸν ἐπιστήμονα πού μετὰ ἀπὸ δεκαετὴ σχεδὸν ἐκπαίδευση διορίζεται στὸ χωριό, πὸς πού ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΘΑ ΗΤΑΝ ΝΑ ΜΗ ΔΙΝΟΤΑΝ.

— Μία θετικὴ προσπάθεια θάταν ἡ δημιουργία κέντρου αἰμοδοσίας. Τὸ κάθε χωριὸ π.χ. θὰ μποροῦσε νὰ ἔχει τὸ δικό του ἀριθμὸ φιαλῶν αἵματος πού θὰ χρησιμοποιούνταν στὰ επείγοντα περιστατικά. Ἡ σκέψη ὅμως εἶναι πρακτικὰ ἀνεφάρμοστη γιατί... στὸ νοσοκομεῖο Σερρών δὲν ὑπάρχει κατάλληλος χώρος γιὰ τὴ διατήρηση τοῦ αἵματος.

Φεύγοντας μὲ τίς λίγες κουδέντες πού ανταλλάξαμε μὲ τοὺς ἀσθενεῖς φάνηκε πὼς πολὺ λίγο εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ιατρικὴ περίθαλψη πού παρέχεται ἀπὸ τὸ ἀγροτικὸ ιατρεῖο Ν. Σκοποῦ.

ΠΑΛΑΙΟΚΩΜΗ, (Του ανταποκριτή μας). —

Η λέξη ιατρείο φέρνει στο νου εικόνα χώρου ευπρεπισμένου καθαρού, περιποιημένου, ζεστού και εξοπλισμένου κυρίως με τὰ μέσα διάγνωσης, παροχής πρώτων βοηθειῶν μιάς κι αὐτὸς εἶναι ὁ ρόλος τῆς ὑπαρξῆς του κι ὁ γιατρός χρειάζεται ἕνα πλῆθος ἀπὸ ὄργανα γιὰ νὰ κάνει σωστὰ τὴ δουλειά του. Κι ὅταν μιλοῦμε γιὰ ιατρείο συνήθως ὑπάρχουν τὰ ἀπαραίτητα αὐτὰ ὄργανα.

Προσθέτοντας μπροστὰ τὴ λέξη ἀγροτικό, ἡ εικόνα ἀλλάζει και τότε ἐξαίρουται ἀπ' αὐτὴν πολλὰ χαρακτηριστικά γιὰ νὰ μὴ πούμε ὅλα.

Ἀποφασίσαμε νὰ ἐπισκεφτοῦμε τὸ ἀγροτικό ιατρείο Παλαιοκώμης πρὶν λίγες μέρες. Ἀνεδίχαιμε καμιά 30αριά σκαλοπάτια και μιάς βγῆκε ἡ γλώσσα. Γιά 30 σκαλοπάτια: Μάλιστα γιατί δὲ φτάνει πούνα: 30 εἶναι ἀνηφορικά λές και πρόκειται γιὰ σκαλοπάτια κι ὅσο γιὰ στήριγμα οὔτε λόγος. Εἶναι ἰδανικὴ ὑποδοχὴ γιὰ τοὺς ἀρρώστους τοὺς ἐξαντλημένους, καθὼς και γι' αὐτοὺς πού τοὺς μεταφέρουν.

Ἡ ὑποδοχὴ εἶναι γῶρος ἐνὸς δωματίου με δύο πάγκους πού πρόσφατα φιλοτιμήθηκαν νὰ τοὺς περιποιηθοῦν λίγο γιατί ἐμιαζαν με ἀργαιολογικὸ εὔρημα τοῦ 1ου π.Χ. αἰῶνα.

Πόσο: μπροῦν νὰ καθήσουν σ' αὐτούς: Γύρω στὰ 8—9 άτομα. Οἱ ὑπόλοιποι ἄς σταθοῦν και ὄρθιοι, μὴ ζητᾶμε και πολυτέλειες. Ἐδῶ μιά καρέκλα κι ἕνα τραπέζι: γιὰ ν' ἀποκτήσει τὸ ιατρείο ἔγιναν καυγάδες και καυγάδες. Τί δηλαδή νὰ διαθέσει τὸ ιατρείο ὀλόκληρες 4 καρέκλες;

Ὅσο γιὰ θέρμανση: Πῶς τὸ καλοκαίρι ἔχει και ζέστα. Τὸν χειμῶνα ὑπάρχουν δύο σόμπες, μιά στὸ δωμάτιο ὅπου δέχεται ὁ γιατρός και μιά στὸ δωμάτιο τῆς μαϊμῆς και τῆς νοσοκόμας. Δὲν περισσεύει γιὰ τὸ γῶρος ὅπου περιμένουν οἱ ἀρρώστοι με τίς ὄρες νὰ πάρουν σειρά τὸν καιρὸ τῆς ἐπιδημίας γρίπης.

Μὰ μήπως και νὰ ἔχε σόμπα θὰ λύνονταν τὸ πρόβλημα: Γιά καύσιμα χρησιμοποιεῖται 3000 τὸ χρόνο. Ἄν ὑπολογίσετε πῶς δυὸ σόμπες καίνε τὸ λιγότερο 100 ὄρχ. τὴ μέρα, παρέχεται θέρμανση γιὰ 30 μέρες. Φαίνεται πῶς οἱ ὑπεύθυνοι πού κανονίζουν τίς ἐπιχειρηγῆσεις ζοῦν σὲ πολὺ θερμὰ κλίματα, ὅπου ὁ χειμῶνας — τί χαρὰ — διαρκεῖ μόνο ἕνα μῆνα. Ποῦ νὰ συζητήσεις γιὰ 3η σόμπα!

Ὅσο ὅμως δὲν ὑπάρχουν ζέστη, ἄλλο τόσο δὲν ὑπάρχει και κρύο γιὰ τὰ φάρμακα. Τὰ ἀγροτικά μας ιατρεία ἀκόμα δὲν ἀπόχτησαν τὴν πολυτέλεια τοῦ ψυγείου. Τὰ ἐμβόλια τὰ σέρνουν σὴν τὴν ἀδικη κατάρρα ἀπὸ χασάπη σὲ χασάπη. Φέρνουν οἱ μάνες τὰ παιδιὰ τους γιὰ ἐμβόλιο, τρέχει ἡ νοσοκόμα νὰ τὰ παραλάβει, μὰ εἶναι κλειστὸς ὁ χασάπης. Τί σημασία ἔχει ἂν ἐρχονται ἀπὸ ἄλλο χωριό: Ἄφου ὁ χασάπης εἶναι κλειστὸς!!

Μπαίνοντας στὸ δωμάτιο ὅπου δέχεται ὁ γιατρός, ἀντικρύσαμε μιά ἄσπρη φιάλη. Ἦταν φιάλη παροχῆς ὀξυγόνου. Και πῶς λειτουργεῖ: Μὰ δὲν λειτουργεῖ γιατί δὲν ὑπάρχει ὁ δείκτης ποσότητας και ὕγρασίας. Μόνο σὲ πολὺ μεγάλη ἀνάγκη με τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, ἐπιχειρεῖ νὰ δώσει ὀξυγόνο φυσικὰ ἀπὸ ἀπόστασι, και με βρεγμένη πετσέτα στὸ πρόσωπο γιατί ὑπάρχει κίνδυνος θανάτου ἂν ἡ πίεσι εἶναι μεγάλη και ἡ ὕγρασία μικρή, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

Παίρνοντας ἀφορμὴ, ρωτᾶμε γιὰ τὸν ἐξοπλισμὸ τοῦ ιατρείου. Και ἡ κατάπληξη τὸ ιατρείο διαθέτει: μέχρι: ἀκουστικά (τ' ἀκουστικά δὲν λειτουργοῦν) και πιεσόμετρο. Τί ἄλλο: Τίποτα. Ἐνας γιατρός με πιεσόμετρο κατὰ τοὺς ἀνώτερους εἶναι ἱκανὸς ν' ἀντιμετωπίσει: κάθε περιστατικό. Φέτος βέβαια ὑπάρχει και οἰνόπνευμα και θαμῶνα. Πέρσει δὲν ὑπῆρχαν οὔτε κι αὐτὰ ἂν δὲν τὰ ἀγόραζε τὸ προσωπικὸ τοῦ ιατρείου ἀπ' τὴν τσέπη του.

Αὐτὰ γιὰ τὸν ἐξοπλισμὸ τοῦ γιατροῦ. Τῆς μαϊμῆς εἶναι κάτι ἀνάλογο. Διαθέτει ζυγαριὰ ἴσως και μεζούρα. Ὅσο γιὰ σὲ τῆς μαϊευτικῆς τὸ ἔχει: ξεχάσει και ἡ ἴδια ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἄφησε τίς κλινικὲς γιὰ νὰ διοριστεῖ στὸ ἀγροτικό ιατρείο. Μήτε μιά λαβίδα δὲν ὑπάρχει, μήτε τσιμπιδάκια γιὰ ράφιο. Τέτοια ἀπαιτητικά περιστατικά... παραπέμπονται στὰ νοσοκομεία.

Κατὰ τὰ ἄλλα τὰ ἀγροτικά ιατρεία εἶναι «πλήρως ἐξοπλισμένα».

Ὁ γιατρός δὲν ὑπάρχει παρὰ γιὰ νὰ προβληματίζεται με ποῖο τρόπο και ποιά μέσα θὰ μπορέσει νὰ δουλέψει. Κι' αὐτὸ στὴν ἀρχὴ γιατί μετὰ σκέφτεται με ποῖο τρόπο θὰ φορτώσει τοὺς χωριάτες τὰ φάρμακα γιὰ νὰ πλουτίσει προσπαθώντας νὰ συμπληρώσει μόνος του τὸ μισθὸ του.

Σὲ ἕκτακτο περιστατικὸ ἀπουσία

τοῦ γιατροῦ σ' ὀλόκληρο τὸ ιατρείο δὲ ὀρέθηκε μήτε μιά ἐνεση, μήτε ἕνα χάπι: σπασμολυτικό. Ἀναγκαστικὰ καμὲ στίς 3 τὴ νύχτα νὰ ζυγνοῦμε στὸ διπλὰν χωριὸ τὴ βοηθὸ φαρμακοποιὸ γιὰ νὰ ὀροῦμε. Κι ἄς σημειωθεῖ πῶς τὸ ἀγροτικό αὐτὸ ιατρείο εἶναι ἀπ' τὰ καλύτερα ἂν ὄχι: τὸ καλύτερο τῆς περιοχῆς...

ΑΝΩ ΠΟΡΟΪΑ (Τῆς ἀνταποκριτριάς μας). —

Στὰ Πορόια ὑπάρχει ὕγειονομικὸς σταθμὸς με μιά γιατρό, μιά νοσοκόμα και μιά μαϊμῆ. Σ' αὐτὸν ὑπάγονται τὸ Ἄνω Πορόια με 1000 κατοίκους περίπου και ἡ Μακρυνίτσα με 180. Αὐτὴ ἡ γιατρός τὴν ἐπισκέπτεται κάθε Τετάρτη.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κτίριο πού εἶναι σχετικὰ καινούργιο, τὸ πρόβλημα τοῦ ἐξοπλισμοῦ εἶναι: ὀξυγόνο σὲ δοθῆ πού δὲν κρατοῦν πιὰ ἀρρώστους ἡ ἐπίτοκες στὸ ιατρείο γιατί ἔτσι κι ἄλλιως δὲν θὰ εἶχαν νὰ τοὺς προσφέρουν τίποτα. Δὲν ὑπάρχει καν ἀκτινολογικὸ μηχάνημα ἡ τὰ στοιχειώδη ὄργανα ἐνὸς μικροβιολογικοῦ ἐργαστηρίου.

Ἀσθένειες πού ἐμφανίζονται συχνότερα εἶναι: φρυγγίτιδα, θρογγολίγη (συνηθισμένη στὰ ὄρεινὰ χωριά μας, ἀφου ἔχει σχέση με ἔλλειψη ἰωδίου) και παθήσεις δοντιῶν πού πρέπει νὰ ὀφείλονται στὸ νερὸ πού ἡ ἔλλειψη μέσων δὲν ἐπέτρεψε ἀκόμα τὴν ἀνάλυσή του.

Ἀντιμετωπίζοντας τὴν παραπάνω κατάστασι, τὰ ἀγροτικά ιατρεία τοῦ νομοῦ μας φαίνεται: πόσο ἀναγκαῖο εἶναι:

1) Νὰ ἀξιεθεῖ τὸ ποσοστὸ τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ πού χρησιμοποιεῖται στὰ ἀγροτικά ιατρεία ὅστε νὰ μπορέσουν αὐτὰ νὰ ἐξοπλιστοῦν πλήρως.

2) Νὰ δοθοῦν κίνητρα στοὺς γιατροὺς και μάλιστα σὲ εἰδικευμένους ὅστε νὰ παραμένουν και νὰ προσφέρουν τίς ὑπηρεσίες τους στὰ ἀγροτικά ιατρεία.

Ὁ σύλλογός μας προσπαθώντας νὰ βοηθήσει στὴν ἐνημέρωσι κύρια τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ τοῦ νομοῦ μας ὀργανώνει ἐξόρμησι με θέμα προληπτικὴ ἱατρικὴ σὲ ἀκριτοχώρια τοῦ νομοῦ, χωρὶς δυστυχῶς μεχρὶ τώρα νὰ κατορθώσει νὰ συγκαλησει τίς ἀριότητες ὑπηρεσίες γιὰ μιά οὐσιαστικὴ ὀφέλιμα.

Ἐπιτροπὴ Ἱατρικῆς
(ὑπεῦθ. Ν. ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ)

Η οικονομική ολοκλήρωση αποτελεί ένα νέο φαινόμενο. Συμπληρώνονται τρεις δεκαετίες περίπου από την πρωτοεμφάνισή της. Τα προσόντα ολοκλήρωσης που αναπτύσσονται είναι χαρακτηριστικά για διάφορες ομάδες κρατών. Έτσι έχουμε τρεις βασικούς τύπους οικονομικής ολοκλήρωσης, της σοσιαλιστικής, της υπεριαλιστικής και των αναπτυσσόμενων κρατών.

Στο σύμπτωμά μας αυτό θα εξετάσουμε την υπεριαλιστική ολοκλήρωση της Δυτικής Ευρώπης. Με την ένταξη της χώρας μας στην ΕΟΚ το ζήτημα αυτό αποκτά εξαιρετική επικαιρότητα και ενδιαφέρον.

ΣΥΝΤΟΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Στις 25 Μαρτίου 1955 έξι δυτικο-

τό σκοπό αυτό προγραμματίστηκε ή κατάργηση των δασμών και των ποσοτικών περιορισμών στις εισαγωγές και εξαγωγές εμπορευμάτων μεταξύ αυτών των χωρών. Η καθιέρωση ενιαίων δασμών και κοινής εμπορικής πολιτικής άπέναντι σε τρίτες χώρες. Η εξάλειψη των εμποδίων στην ελεύθερη διακίνηση εργατικού δυναμικού, υπηρεσιών και κεφαλαίων ανάμεσα στις χώρες μέλη. Τέλος η εφαρμογή μιας κοινής πολιτικής στον τομέα της αγροτικής οικονομίας και της συγκοινωνίας και των συντονισμό της οικονομικής πολιτικής των χωρών - μελών. "Ολ" αυτά τα μέτρα έκανε το καθήκον σιγά - σιγά να πραγματοποιηθούν.

Η δεύτερη οικονομική ομάδα που δημιουργήθηκε από την Μ. Βρετανία σαν αντίπαρο προς την ΕΟΚ είναι η Ευρωπαϊκή Ζώνη Ήλευθέρου Εμπορίου (ΕΖΕΣ) που άρχισε τη

των χωρών μελών φάνηκε μέσα στην ΕΖΕΣ καθαρά η τάση για το πέρασμά της από τελωνιακή σε οικονομική ένωση. Η τάση αυτή εκδηλώθηκε ιδιαίτερα με την δημιουργία διάφορων υπερεθνικών οικονομικών οργάνων και στο ανέκδοτο του ρόλου του συμβουλίου της ΕΖΕΣ.

Παρά τις τάσεις αυτές οι δυνατότητες της ΕΖΕΣ ήταν περιορισμένες διότι σ' αυτήν συμμετείχαν εκείνες οι χώρες της Δυτικής Ευρώπης που το επίπεδο ανάπτυξής τους ήταν χαμηλότερο σε σχέση με εκείνο των χωρών της ΕΟΚ. Η αγορά της ΕΖΕΣ επίσης ήταν πιο περιορισμένη σε σχέση με της ΕΟΚ. Για την Μ. Βρετανία, την κύρια χώρα της ΕΖΕΣ, η αγορά της ΕΟΚ είχε μεγαλύτερη σημασία από την αγορά της ΕΖΕΣ. Για πολύ καιρό προσπάθησε από τις δύο αυτές ομάδες να δημιουργήσει μια ενιαία ζώνη ελεύθερου εμπορίου. Οι

ΕΟΚ: ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ευρωπαϊκές χώρες, το Βέλγιο, η Γαλλία, η Ιταλία, το Λουξεμβούργο, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Ολλανδία, υπογράψαν στη Ρώμη τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΟΚ). Το γεγονός ότι ακριβώς αυτές οι έξι χώρες συνενώθηκαν δεν ήταν κάτι το τυχαίο. Όλες έχουν μια ύψηλα ανάπτυξιμη οικονομία. Πριν ακόμη από την ίδρυση της ΕΟΚ ήταν συνδεδεμένες μεταξύ τους με παραδοσιακές οικονομικές σχέσεις και με τα κοινά τους σύνορα αποτελούν ένα ενιαίο εδαφικό σύνολο. Πριν από την ίδρυση της ΕΟΚ προηγήθηκαν διάφορες συμφωνίες μεταξύ τους.

Έτσι στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια δημιουργήθηκε μεταξύ του Βελγίου, της Ολλανδίας και του Λουξεμβούργου μια τελωνιακή ένωση που στην συνέχεια μετεξελίχθηκε σε οικονομική ένωση (BENELUX). Το 1951 οι έξι χώρες που αναφέραμε, συμφώνησαν για την δημιουργία της ευρωπαϊκής κοινότητας "Ανθρακα και Χάλυθα. (ΕΚΑΧ).

Η σύσταση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας απόβλεπε στη δημιουργία μιας κοινής αγοράς, για εμπορεύματα, υπηρεσίες, κεφάλαια και εργατικό δυναμικό καθώς και στην βαθμιαία οικονομικοπολιτική προσέγγιση των χωρών μελών. Για

Του ΧΡΗΣΤΟΥ ΜΑΤΑΚΟΥ

δράση της με την υπογραφή της σύμβασης της Στοκχόλμης τον Νοέμβριο του 1959.

Στην ΕΖΕΣ μετείχαν έφτα χώρες, η Μ. Βρετανία, η Σουηδία, η Αυστρία, η Δανία, η Πορτογαλία, η Νορβηγία και η Ελβετία. Αργότερα συμβλήθηκε σαν έταίρικό μέλος και η Φιλανδία. Οι χώρες της ΕΖΕΣ έχουν μεγάλες διαφορές όσον αφορά το επίπεδο της οικονομικής τους ανάπτυξης. Οι μεταξύ τους οικονομικές σχέσεις ήταν αδύνατες και δεν αποτελούν ένα ενιαίο εδαφικό σύνολο. Η σύμβαση της Στοκχόλμης σε σχέση με τη συνθήκη της Ρώμης θέτε ένα πολύ πιο περιορισμένο πρόγραμμα. Αυτή ουσιαστικά απέβλεπε στην ίδρυση μιας τελωνιακής ένωσης για το εμπόριο και τα βιομηχανικά προϊόντα που θα επεκτεινόταν στην κατάργηση των δασμών και των ποσοτικών περιορισμών.

Στο πρόγραμμά της δεν συμπεριλαμβάνονταν τα αγροτικά προϊόντα. Επίσης η καθιέρωση μιας κοινής οικονομικής πολιτικής και ενιαίων δασμών άπέναντι σε τρίτες χώρες.

Παρ' όλα που από την σύμβαση δεν προδίδονταν, με την ανάπτυξη των οικονομικών σχέσεων μεταξύ

χώρες όμως της ΕΟΚ δεν ενδιαφέρονταν για μια τέτοια συνένωση γιατί αυτό το επόμενο όθιμα της Μ. Βρετανίας ήταν να αρχίσει έναν αγώνα για την εισοδήγ της στην ΕΟΚ πράγμα που απόρριπτε προηγουμένα, κυρίως γιατί δεν ήθελε να χάσει τη θέση της σαν οικονομικό κέντρο της Κινοπολιτείας.

Από 1 Γενάρη του 1973 εκτός από τη Μ. Βρετανία έγιναν επίσης μέλη της ΕΟΚ η Ιρλανδία και η Δανία.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΛΙΤΙΕΣ

α) Η διεθνοποίηση της οικονομικής ζωής.

Ο μεγάλος βαθμός συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης του κεφαλαίου, οδηγεί στη διεθνοποίηση της οικονομικής ζωής. Δημιουργεί άντικειμενική τάση για την οικονομική προσέγγιση των χωρών. Δυναμώνει το αμοιβαίο εμπόριο ανάμεσα στις διάφορες χώρες, σημειώνεται μια εξειδίκευση και ένας καταμερισμός μεταξύ των χωρών στην παραγωγή μιας σειράς προϊόντων που έχουν σχέση με τις αντικειμενικές δυνατότητες που υπάρχουν σ' αυτές. (π.χ. οι σκανδιναβικές χώρες δεν μπορούν να παράγουν εσπεριδοειδή ούτε μανάνες, γιατί δεν προσφέρεται το κλίμα τους. Παράγουν όμως άτσάλι και ξυλεία,

πράγμια πού δὲν εἶναι δυνατόν γι' ἄλλες χώρες, γιατί δὲν ὑπάρχουν σ' αὐτὲς οἱ ἀντικειμενικὲς δυνατότητες). Σημειώνονται σημαντικὰ θήματα καὶ συνεργασία γιὰ τὴν παραγωγή διαφόρων προϊόντων, ἀνεγείρονται ἐπιχειρήσεις ἀπὸ τὴ μιὰ χώρα στὴν ἄλλη γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό. Ἡ δλοκλήρωση ἔχει ἀντικειμενικὸ χαρακτήρα πο καθορίζεται ἀπὸ τὶς γενικὲς νομοτέλειες ἀνάπτυξης τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων. Οἱ παραγωγικὲς δυνάμεις φτάνουν σ' ἓνα τέτοιο ἐπίπεδο ἀνάπτυξης, πού ἡ οικονομικὴ δλοκλήρωση, γιὰ μιὰ σειρά χωρὲς ἀποτελοῦν ἀντικειμενικὴ ἀνάγκη. Τὸ ἐπίπεδο ἀνάπτυξης τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων, ἔρχεται σ' ἀντίθεση μὲ τὰ στενὰ πλαίσια τῶν ξεχωριστῶν ἐθνικῶν οικονομιῶν.

Οἱ πλατεῖα ἀναπτυγμένεσ ὀλικὲσ προϋποθέσεις ἀποτελοῦν τοὺς ἀντικειμενικὸὺς ὅρους γιὰ τὴν κοινωνικὴ

πτε καὶ προκύπτει δυσαναλογία ἀνάμεσα στὶς παραγωγικὲς δυνατότητες τῶν χωρῶν καὶ τὶς ἀγορὲς πού διαθέτουν. Κυνηγώντας τὸ κέρδος, οἱ καπιταλιστὲς αὐξάνουν συνεχῶς τὴν παραγωγή. Συγχρόνως ὅμως προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ κρατᾶν ὅσο τὸ δυνατόν σὲ πῶ χαμηλὰ ἐπίπεδα τοὺς μισθοὺς καὶ τὶς ἀμοιβὲς τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐργαζομένων. Ἀποτέλεσμα αὐτῆσ τῆσ κατάστασῆσ εἶναι νὰ δεξύνεται ἡ ἀντίθεση ἀνάμεσα στὴν παραγωγή καὶ τὴν ἀγορὰ ἐπειδὴ ἡ ἀγοραστικὴ δύναμη τῶν μαζῶν ἀποτελεῖ τὸν σπουδαιότερο παράγοντα γιὰ τὴν διάθεσὴ τῶν μὲ καπιταλιστικὸ τρόπο παραγομένων προϊόντων.

Γιὰ τὴν συνεχῶς διευρυνόμενη βιομηχανικὴ μαζικὴ παραγωγή πού εἶναι χαρακτηριστικὴ γιὰ τὴν ἐποχὴ μας, οἱ ἐσωτερικὲς ἀγορὲς, ἀκόμη καὶ τῶν μεγάλων καπιταλιστικῶν

τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος. Οἱ ἱμπεριαλιστικὲς δυνάμεις βλέπουν «εἰρηγικὸ» ξαναμοίρασμα τῶν ἀγορῶν καὶ τῶν πρώτων ὕλων καθῶς καὶ τῆσ σφαίρας ἐπένδυσης κεφαλαίων. Πράγμα πού σὲ τελευταία ἀνάλυση πρέπει νὰ ὑψηρετεῖ ἡ δλοκλήρωση.

γ) Ἡ ἀ ν τ ι π α ρ ἄ θ ε σ η σ τ ὸ ν σ ὶ κ . σ υ ν α γ ω ν ι σ μ ὸ τ ὼ ν Η Π Λ .

Τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον τῶν Δυτικοευρωπαϊκῶν χωρῶν γιὰ τὴν δλοκλήρωση συνδέεται μὲ τὸ σχετικὸ ἀδυνατίσιμα τῶν θέσεων τοῦ καπιταλισμοῦ στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη μὲ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμο, καθῶς καὶ μὲ τὴν κατάρρευση τοῦ ἀποικιοκρατικοῦ συστήματος. Ἡ συνένωση τῶν χωρῶν τῆσ Δυτικῆσ Εὐρώπησ κατὰ τὴν ἐπιθυμία τῶν ὑπερασπιστῶν τῆσ ἀποβλέπει στὴν ἐπανάκτηση τῶν θέσεων τοῦ δυτικοευρωπαϊκοῦ καπιταλισμοῦ καὶ στὴν στερέωση τῶν δυνάμεων του ἀπέναντι στὸν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμό.

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΛΙΤΙΕΣ

α) Ἡ ἄ μ ε σ η ἀ ν τ ι π α ρ ἄ θ ε σ η μ ἔ τ ὸ ν σ ο σ ι α λ ι σ μ ὸ .

Ἡ κάτω ἀπὸ τὶς σημερινὲς συνθηκὲς ἀντικειμενικὴ τάση γιὰ τὴν οἰκονομικὴ προσέγγιση τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν δυναμιώνει πάρα πέρα, μπροστὰ στὶς σταθεροποιημένες θέσεις τοῦ σοσιαλισμοῦ στὸν κόσμο. Ὁ δυτικοευρωπαϊκὸς καπιταλισμὸς ἔρχεται σὲ ἄμεση ἀντιπαράθεση μὲ τὸν σοσιαλισμὸ πού ἔχει νὰ ἐπιδείξει ὕψηλούς ρυθμοὺς οἰκονομικῆσ ἀνάπτυξης, καθῶς καὶ νέες μορφὲς καὶ ἀρχὲς διεθνῶν οἰκονομικῶν σχέσεων.

β) Ὁ φ ὸ δ ο ς ἀ π ἔ ν α ν τ ι σ τ ὸ ἔ ρ γ α τ ι κ ὸ καὶ ἔ λ ἰ μ ο κ ρ α τ ι κ ὸ κ ἰ ν ἠ μ α .

Τὸ δυνάμιμα τοῦ ἐργατικοῦ καὶ δημοκρατικοῦ κινήματος στὸ ἐσωτερικὸ τῶν χωρῶν τῆσ Δυτικῆσ Εὐρώπησ, προκάλεσε σοβαρὲς ἀνησυχίεσ στὴν μονοπωλιακὴ ἀστυκὴ τάση τῆσ Δυτικῆσ Εὐρώπησ.

γ) Σ υ λ λ ο γ ι κ ἡ μ ο ρ φ ῆ ν ε ο α π ο κ ι σ μ ο ὺ

Ἡ κατάρρευση τοῦ ἀποικιοκρατικοῦ συστήματος εἶχε σοβαρὲς συνέπειεσ γιὰ τὸν ἱμπεριαλισμό. Οἱ ἀναπτυσσόμενεσ χώρεσ πού παράγουν πρώτεσ ὕλεσ καὶ καύσιμα σημειῶνουν σημαντικὲς ἐπιτυχίεσ στὴν πᾶλη τουσ γιὰ τὴν καλλίτερη ἀξιοποίηση τοῦ πλοῦτου τουσ.

Οἱ τιμὲσ μιᾶσ σειράσ πρώτων ὕλων καὶ καυσίμων πού εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ ἀνάπτυξη τῆσ παραγωγῆσ

Συνέχεια στὴ σελ. 18

ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ

πρόοδο γιὰ τὸ πέρασμα στὸν σοσιαλισμό, τὰ μονοπώλια ὅμως πού δὲν εἶναι διατεθειμένα νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοὺς ἀναζητοῦν νέουσ τρόπουσ νέεσ μορφὲσ παράτασῆσ τῆσ κυριαρχίασ τουσ. Ἀπὸ τὴν ἀποψη, αὐτὴ ἡ καπιταλιστικὴ δλοκλήρωση ἀποτελεῖ μιὰ ὕστατη προσπάθεια γιὰ τὴν ἡμιδλωση τῆσ ἀντίθεσῆσ ἀνάμεσα στὶς καινούργιεσ παραγωγικὲς δυνάμεισ μὲ τὶς ἀναχρονιστικὲς καπιταλιστικὲς παραγωγικὲς σχέσεισ. Ἡ ἱμπεριαλιστικὴ δλοκλήρωση εἶναι ἡ πλέον ἀναπτυγμένη διεθνή μορφή τῆσ κρατικομονοπωλιακῆσ ρύθμισησ, οἱ σκοποὶ τῆσ ὁποίασ εἶναι ἡ ἄσκηση μιᾶσ ὑπερεθνικῆσ οἰκονομικῆσ πολιτικῆσ πρὸσ ὄφελοσ τοῦ μεγάλου κεφαλαίου.

Ἡ σὲ ἀνώτερο βαθμὶ ἀναπτυγμένη μορφή τῆσ οἰκονομικῆσ δλοκλήρωσῆσ ἢ οἰκονομικὴ ἔνωση ἀπαιτοῦν μιὰ κοινὴ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ οἰκονομικὴ πολιτικὴ καὶ ὑπερεθνικὰ οἰκονομικὰ ὄργανα.

Ἡ ὑπερεθνικὴ ρύθμιση σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεισ τῆσ οἰκονομικῆσ ἔνωσῆσ ἐκτὸσ ἀπὸ τὴν ἀνάμιξή τῆσ στὸ ἐμπόριο, προϋποθέτει τὴν ἐπέμβασή τῆσ καὶ στὴν παραγωγή.

δ) Ἡ δ υ σ α ν α λ ο γ ἰ α ἀ ν ἄ μ ε σ α σ τ ἶ ς π α ρ α γ ω γ ι κ ῆ ς δ υ ν α τ ὸ τ ἠ τ ε ς καὶ τ ἶ ς ἀ γ ο ρ ῆ ς .

Στὸν καπιταλισμὸ πάντα προέκυ-

χωρῶν, ὅπωσ τῆσ Μ. Βρεταννίασ, τῆσ Δυτικῆσ Γερμανίασ καὶ τῆσ Γαλλίασ εἶναι πολὺ στενὲς. Ἔτσι οἱ δυτικοευρωπαϊκὲς χώρεσ προσπαθοῦν νὰ ἐξασφαλίσουν ἕγαν εὐρύτερο οἰκονομικὸ χωρὸ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων μὲ ὑπερεθνικὲς μορφὲς τοῦ κρατικομονοπωλιακοῦ καπιταλισμοῦ.

Μιὰ ἀπλή ἄρθρωση περισσότερων ἀγορῶν σὲ μιὰ ὡσ γνωστὸν δὲν δημιουργεῖ κανένα μεγαλύτερο πεδίο δράσησ. Τὰ μονοπώλια ὅμως ἀποβλέπουν νὰ βελτιώσουν τοσ ὅρουσ ἀγορᾶσ πρὸσ ὄφελόσ τουσ.

α) Μὲ τὴν ἐκτόπιση τῶν μικρῶν καὶ μεσαίων παραγωγῶν πού δὲν μποροῦν νὰ ἀντέξουν στὸν ἀνταγωνισμὸ τῶν μονοπωλιῶν.

β) Μὲ τὴν ἐκτόπιση ἐμπορευμάτων ἀπὸ χώρεσ πο δὲν ἀνήκουν στὴν διὰδα δλοκλήρωσῆσ καὶ

γ) Μὲ τὸ δάθαιμα τοῦ διεθνοῦσ καταμερισμοῦ τῆσ ἐργασίασ πού ἐνισχύεται ἀπὸ τὴν δλοκλήρωση δημιουργεῖται ἡ δυνατότητα γιὰ τὸ ἀνέδασμα σ' ἓνα ὀρισμένο βαθμὶ τῆσ ἀποροφητικῆσ ἱκανότητασ τῆσ ἀγορᾶσ.

Ὁ ἱμπεριαλισμὸς σήμερα, δὲν εἶναι πλέον πρακτικὰ σὲ θέση νὰ ξαναμοιράσει τὶς ἀγορὲσ μὲ πολεμικὰ μέσα. Ἐνας πόλεμοσ μεταξὺ τῶν ἱμπεριαλικῶν δυνάμεων θὰ εἶχε ὅαν συνέπεια τὴν κατάρρευση δλοκλήρω

Τὰ 50 χρόνια τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων

Στις 22-9-1929 ἔγιναν γιὰ πρώτη φορά οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες στὸ Παναθηναϊκὸ στάδιο. Ἀπὸ τότε πέρασε μισὸς αἰῶνας στὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου ὁ θεσμοὶ γνώρισε ἀρκετὲς ἐπιτυχίες, ἀλλὰ δέχτηκε καὶ πολλὰ χτυπήματα πού λίγο ἔλειψε νὰ τὸν καταργήσουν.

Ἄς δοῦμε τὴν πορεία τῆς διοργανώσεως μέσα σ' αὐτὰ τὰ 50 χρόνια.

ΙΣΤΟΡΙΑ

Οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες ἦρθαν σὰν συνέπεια ἐνὸς κλίματος ὕψους πού ἐπικρατοῦσε στὸν χῶρο αὐτό, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀθλητικὴν ἐπιδόσεις. Τὸ κλίμα αὐτὸ τὸ δημιουργήσε ἡ ἀδυναμία τῶν Βαλκανίων ἀθλητῶν νὰ σταθοῦν με ἀξιώσεις δίπλα στοὺς ἀθλητὲς τῶν ἄλλων χωρῶν καὶ τὰ ἀστεῖα ρεκόρ πο πετύχαιναν σὲ διεθνεῖς διοργανώσεις.

Ἡ διαπίστωση αὐτὴ καὶ ταυτόχρονα ἡ ἐπιθυμία τῶν χωρῶν τῆς Βαλκανικῆς νὰ παύξουν κάποτε ὅλο πρῶτο αγωνιστοῦ ὁδήγησε τοὺς ἀριότους νὰ ἀναζητήσουν ἕναν τρόπο πού θὰ ἔδινε τὴν εὐκαιρία στοὺς ἀθλητὲς τῶν Βαλκανίων νὰ συναγωνιστοῦν με ἴσους ὅρους στὸν στίβο.

Ἡ σύλληψη ἡμῶς τῆς ἰδέας καὶ ἡ καθιέρωση τοῦ θεσμοῦ τῆς «Βαλκανιάδας» ἀνήκει στοὺς Ἑλληνας.

Ὅταν τὸ 1928 μετὰ τὸ τέλος τῆς ΙΧ Ὀλυμπιάδας τοῦ Ἀμστερνταμ οἱ Βαλκάνιοι ἀθλητὲς ἐγκατέλειπαν τὸ στάδιο ἀπογοητευμένοι γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά ἡ ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεία (Ρινόπουλος, Πιέρης, Δάλλας Νικολαΐδης καὶ Μαντινάκης) με ἐπικεφαλῆς τὸν τότε πρόεδρος τοῦ ΣΕΓΑΣ Μιχαὴλ Ρινόπουλο κάλεσε σὲ εἰδικὲς συσκέψεις τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν καὶ πρότεινε τὴν ἰδέα τῆς δημιουργίας ἐνὸς νέου μόνιμου ἀγωνιστικοῦ θεσμοῦ ἀποκλειστικοῦ γιὰ τὰ κράτη τῆς Βαλκανικῆς. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ διοργάνωση παρουσιαζέ ἀρκετὲς δυσκολίες (Ὁ ἀθλητισμὸς δὲν εἶχε ριζώσει ἀκόμη στὰ Βαλκάνια, καὶ τὰ κράτη δὲν ἦταν προετοιμασμένα νὰ ἀναλάβουν τέτοιες διοργανώσεις) ἡ ἑλληνικὴ ἀποστολὴ δέχτηκε νὰ διοργανώσει με τὴν βοήθεια τοῦ ΣΕΓΑΣ τὸν ἐπόμενον χρόνον μιὰ δοκιμαστικὴ Βαλκανιάδα καὶ ἀνέλαβε ὄχι μόνον τὴν δαπάνη τῶν ἀγώνων, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔξοδα μετακίνησε καὶ φιλοξενίας τῶν ἀθλητῶν ὅλων τῶν χωρῶν.

Τοῦ ΘΑΝΑΣΗ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗ

Ἔτσι στίς 22, 28 καὶ 29 Σεπτεμβρίου τοῦ 1929 ἔγιναν στὸ καλλιμάρμαρο οἱ «Προβαλκανικοὶ» ἀγῶνες, οἱ ὁποῖοι σημεῖωσαν τόση ἐπιτυχία, ὥστε ἀμέσως οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν συνήλθαν σὲ σύσκεψη καὶ στίς 27-9-1929 ὑπέγραψαν τὸ ἱστορικὸ πιὰ πρακτικὸ τῆς καθιέρωσης τοῦ θεσμοῦ τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων.

Σύμφωνα μ' αὐτὸ οἱ ἀγῶνες ἔπρεπε νὰ γίνονται στίς πρωτεύουσες τῶν Βαλκανίων μιὰ φορά τὸ χρόνο ἐκ περιτροπῆς. Ἐπειδὴ ἄρα κανένα κράτος δὲν εἶχε ἀκόμη τὴν δυνατότητα νὰ ἀναλάβει τὴν διοργάνωση ὁ ΣΕΓΑΣ δέχτηκε νὰ διοργανῶναι αὐτὸς τοὺς ἀγῶνες τὰ πρῶτα χρόνια ἕως ὅτου προετοιμαστοῦν τὰ ἄλλα κράτη. Ἔτσι τὰ πρῶτα 4 χρόνια (1930-1933) οἱ ἀγῶνες ἔγιναν στὴν Ἀθήνα καὶ μόνον τὸ 1934 ἄρχισαν νὰ γίνονται ἐκτὸς Ἑλλάδος με πρῶτη τὴν Γιουγκοσλαβία. Οἱ ἀγῶνες σταματοῦν τὸ 1940 ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου καὶ ξαναρχίζου μόνον τὸ 1953 με πρωτοβουλία καὶ πάλι τῆς Ἑλλάδας καὶ ἀφοῦ κατὰ τὴν διάρκεια αὐτῆς τῆς διακοπῆς κινδύνεψαν νὰ καταργηθοῦν.

Τέλος ἀπὸ τὸ 1957 ἄρχισαν νὰ συμμετέχουν καὶ γυναίκες στοὺς ἀγῶνες.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΘΛΗΤΕΣ

Μαντικῆς ἐμπόδια 18 πρῶτες νίκες.

Σύλλας δισκοβολία 14 πρῶτες νίκες.

Φραγκούδης 100, 200 μ. 11 πρῶτες νίκες.

Γεωργακόπουλος 800, 1500 μ. 9 πρῶτες νίκες.

Παπανικολάου ἐπὶ κοντῶ 8 πρῶτες νίκες.

Παπαδασιλίου 3000 μ. στήπλ 7 πρῶτες νίκες.

Κυριακίδης 10 χλμ. Μαραθῶνας 6 πρῶτες νίκες.

Τζιωρτζής 400 ἐμπόδια 6 πρῶτες νίκες.

Παπαγεωργόπουλος 100, 200 μ. 6 πρῶτες νίκες.

Θάγγος ἐπὶ κοντῶ 5 πρῶτες νίκες.

Τσακνίκης σφαιροβολία 5 πρῶτες νίκες.

Λαμπράκης μῆκος, τριπλοῦν 5 πρῶτες νίκες.

Ρουμπάνης ἐπὶ κοντῶ 4 πρῶτες νίκες.

Παπαγεωργίου ἀκοντισμὸς 4 πρῶτες νίκες.

Σίλλης 400 μ. 4 πρῶτες νίκες.

Σύμφωνα με τὰ παραπάνω στοιχεία ὁ μεγαλύτερος ἀθλητὴς τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν χωρῶν ἦταν ὁ Χρήστος Μαντικῆς πού κέρδισε 18 πρῶτες νίκες στὰ 200 μ. 110 ἐμπ. καὶ 400 ἐμπ. ἀπὸ τὸ 1929 ἕως τὸ 1940 (δὲν περιλαμβάνονται οἱ σκυταλοδρομίες).

Μέχρι σήμερα ἔχουν γίνει 37 Βαλκανιάδες. Ἡ χώρα μας κατέλαβε 12 φορές τὴν πρώτη θέση, ἡ Ρουμανία 12, ἡ Γιουγκοσλαβία 8, ἡ Βουλγαρία 4, ἡ Τουρκία 1 (με ἀνεπίσημη θαθμολογία) καὶ ἡ Ἀλβανία καμία.

Στοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνες πήραν μέρος καὶ μερικοὶ ἀθλητὲς ἀπὸ τὴν πόλη μας ἀνάμεσα στοὺς ὁποῖους ξεχωρίζουν οἱ Μπεκιάρης Ἀθανάσιος, Πέτσος Βασίλειος καὶ Κομητούδης Ἰωάννης.

Ἀπὸ τὴν 37 Βαλκανιάδες, οἱ 13 ἔγιναν στὴν Ἑλλάδα, οἱ 8 στὴν Γιουγκοσλαβία, οἱ 7 στὴν Τουρκία, οἱ 5 στὴν Ρουμανία, καὶ οἱ 4 στὴν Βουλγαρία. Ἡ Ἀλβανία δὲν ἀνέλαβε ποτὲ τὴν διοργάνωση τῶν ἀγώνων.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ — ΣΗΜΑΣΙΑ

Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ἡ προσφορά τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων περιοριζέται μόνον στὸν ἀθλητικὸ τομέα. Στὴν πραγματικότητά ἡμῶς εἶναι πολὺ μεγαλύτερη. Οἱ ἀγῶνες κατὰφεραν νὰ ἐνώσουν τὰ νιάτα τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη πολιτικὴ, καλλιτεχνικὴ, οικονομικὴ, πνευματικὴ ἢ διπλωματικὴ κίνηση. Βοήθησαν στὴν σύσφιξη τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν χωρῶν τῆς Βαλκανικῆς καὶ ἀποτέλεσαν τὸν συνδετικὸ κρίκο γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν εἰρηνικῶν σχέσεων μεταξὺ τους, ὅταν ὑπῆρχαν διαφορὲς ἐξ αἰτίας ἐθνικῶν γεγονότων. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ἐπίσης ὅτι οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες εἶναι ἡ πρῶτη διακρατικὴ ἀθλητικὴ Σύνδεσις στήν σελ. 18

ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ

Τό νά πείς ότι γνωρίζεις τό μαρξιστικό έργο ώστε νά προσπαθήσεις νά τό κάνεις γνωστό και σέ άλλους ανθρώπους είναι κάτι πολύ δύσκολο και σίγουρα κάτι πού δέν φιλοδοξώ νά τό πώ έγω ότι μελέτησα δηλαδή όλο τό Μάρξ και ήρθα σάν φωστήρας νά λύσω όλα σας τά ιδεολογικά προβλήματα. Τό γιατί κάνω αυτή τήν προσπάθεια είναι γιατί τήν θεωρώ αναγκαία, νιώθω ότι τουλάχιστον μπορώ νά πώ μερικά πράγματα για τόν μεγαλύτερο μελετητή όλων τών εποχών.

Άς αρχίσουμε λοιπόν αυτή τήν προσπάθεια πού σίγουρα θά βοηθήσει αυτός πού ξέρουν τό έργο του νά έχουν μια συνοπτική παρουσίαση και αυτούς πού δέν ξέρουν νά έχουν μια πρώτη επαφή.

Α' Η ΖΩΗ ΤΟΥ

Ο άνθρωπος λοιπόν πού πρόσφερε επιστημονική βάση στον σοσιαλισμό και επομένως σ' όλόκληρο τό εργατικό κίνημα τής εποχής μας, ο Κάρλ Μάρξ γεννήθηκε στό Τρήρ τό 1818. Σπούδασε στην Βόννη και τό Βερολίνο αρχικά νομικά, αλλά άργότερα κυρίως Ιστορία και Φιλοσοφία. Τέλειωσε τό πανεπιστήμιο τό 1841 με μια διδακτορική διατριβή για τήν φιλοσοφία τού Έπίκουρου. Όσο για τις αντιλήψεις του, ο Μάρξ εκείνη τήν εποχή ήταν ακόμη Χεγκελιανός ιδεαλιστής. Στο Βερολίνο άνηκε στον κύκλο τών «άριστερών χεγκελιανών» (Μπρούνο Μπάουερ κ.λ.π.) πού προσπαθούσαν νά θάλουν από τή φιλοσοφία τού Χέγκελ άθεϊστικά και επαναστατικά συμπεράσματα.

Τό 1836 ο Λουδοβίκος Φουερμπαχ προσφέρει στον Μάρξ τήν άπολυτρωτική επίδραση τών βιβλίων του «Η ουσία τού Χριστιανισμού» και «Οί θασιακές θέσεις τής φιλοσοφίας τού μέλλοντος» με τά όποια κριτικάρει τήν θεολογία και στρέφεται προς τόν υλισμό. Άμέσως ο Μάρξ έγινε Φουερμπαχιανός. Κείνο τόν καιρό επίσης οι ριζοσπάστες άσσοί τής Ρηνανίας πού είχαν σημαία επαφής με τούς άριστερούς Χεγκελιανούς ίδρυσαν στην Κολωνία μια αντιπολιτευόμενη έφημερίδα

τήν «Έφημερίδα τού Ρήνου» ο Μάρξ και ο Μπρούνο Μπάουερ κλήθηκαν σάν κύριοι συνεργάτες.

Με τήν διεύθυνση τού Μάρξ ή επαναστατική δημοκρατική κατεύθυνση τής έφημερίδας γινόταν όλο και πιο ξεκάθαρη ή κυβέρνηση στην αρχή τής επέβαλε διπλή και τριπλή λογοκρισία και στην 1η τού Γενάρη 1843 άποφάσισε νά τήν κλείσει όλοτελα.

Η δημοσιογραφική δουλειά έδειξε στον Μάρξ ότι δέν ξέρει καλά τήν πολιτική οικονομία και γι' αυτό τό καταπίεστηκε με ζήλο στην μελέτη τής. Τό φθινόπωρο τού 1843 ο Μάρξ πήγε στο Παρίσι για νά εκδώσει ένα ριζοσπαστικό περιοδικό, αλλά ή προσπάθεια απέτυχε λόγω διαφωνιών με τόν συνεργάτη του Ρούγκε. Τό Σεπτέμβριο τού 1844 ήρθε στο Παρίσι για μερικές μέρες ο Φρίντριχ Ένγκελς πού έγινε από τότε ο πιο στενός φίλος τού Μάρξ έπαιρναν ενεργό μέρος στην τωρινή κοχλάζουσα ζωή τών επαναστατικών ομάδων τού Παρισιού (ιδιαιτερη σημασία είχε ή διδασκαλία τού Προυτόν πού ο Μάρξ τήν καταπολέμησε άποφασιστικά στην άθλιότητα τής φιλοσοφίας τό 1847) και έπεξεργάστηκαν τήν θεωρία και τήν ταχτική τού επαναστατικού προλεταριακού σοσιαλισμού ή τού κομμουνισμού. Τό 1845 ο Μάρξ απέλάθηκε από τό Παρίσι και πήγε στις Βρυξέλλες.

Τήν άνοιξη τού 1847 ο Μάρξ και ο Ένγκελς προσχώρησαν σέ μια μυστική προπαγανδιστική εταιρία τήν «Ένωσή τών Κομμουνιστών». Με έντολή τού Η συνέδριου αυτής τής ένωσης συνάξανε τό περίφημο «Μανιφέστο τού κομμουνιστικού κόμματος» πού βγήκε τό Φλεβάρη τού 1848. Στο έργο αυτό εκτίθεται ή νέα κοσμοθεώρηση, ο συνεπής υλισμός πού άγκυλιάζει και τήν περιοχή τής κοινωνικής ζωής, ή διαλεκτική σαφή πιο όλόπλευρη και ή πιο βαθιά διδασκαλία τής εξέλιξης, ή θεωρία τής ταξικής πάλης και ο κοσμοϊστορικός επαναστατικός ρόλος τού προλεταριάτου, τού δημιουργού τής νέας κοινωνίας τής κομμουνιστικής κοινωνίας.

Όταν ξέσπασε ή επανάσταση τού Φλεβάρη τού 1848, ο Μάρξ απέλάθηκε από τό Βέλγιο. Ξαναγύρισε

στο Παρίσι και από κει ύστερα από τήν επανάσταση τού Μάρτη πήγε στην Γερμανία και συγκεκριμένα στην Κολωνία. Μετά όμως τήν πρώτη νίκη τής άντεπανάστασης και τήν άσχημη πορεία τών επαναστατικών γεγονότων τού 1848—49 απέλάθηκε από τήν Γερμανία. Ο Μάρξ πήγε στο Παρίσι, απέλάθηκε και από κει ύστερα από τήν διαδήλωση τής 13 τού Ιούνη 1849 και πήγε στο Λονδίνο όπου έμεινε ως τό τέλος τής ζωής του.

Οί συνθήκες τής ζωής του σάν έκπατριση, όπως βγαίνει ανάγλυφα από τήν αλληλογραφία του με τόν Ένγκελς, ήταν εξαιρετικά δύσκολες και αν δέν υπήρχε ή αδιάκοπη οικονομική ένίσχυση τού τελευταίου, ο Μάρξ όχι μόνο δέν θά μπορούσε νά τελειώσει τό μεγάλο έργο του «Τό Κεφάλαιο» αλλά και θά χανόταν αναπόφευκτα από τήν φτώχεια και τις στερήσεις. Έκτός από αυτό οι θεωρίες και τά ρέματα τού μικροαστικού και μη προλεταριακού σοσιαλισμού πού κυριαρχούσαν τότε, άνάγκαζαν τόν Μάρξ νά διεξάγει συνεχώς άμείλικτο άγώνα και κάποτε νά άποκρούει τις πιο λυσσασιμένες και άγριες προσωπικές επιθέσεις («ό κ. Φόγκτ»).

Μένοντας μακριά από τούς κύκλους τών έκπατρισμένων ο Μάρξ σέ μια σειρά ιστορικές εργασίες έπεξεργάζόταν τήν υλιστική του θεωρία άφιερώνοντας τις δυνάμεις του κυρίως στην μελέτη τής πολιτικής οικονομίας. Τήν επιστήμη αυτή ο Μάρξ τήν επαναστατικοποίησε στο έργο του «Η κριτική τής πολιτικής οικονομίας» (1859) και «Τό Κεφάλαιο» (τόμος Ι, 1867).

Η εποχή τής αναξωγογόνησης τών δημοκρατικών κινήματων στά τέλη τής έκτης και στην διάρκεια τής έβδομης δεκαετίας τού περασμένου αιώνα κάλεσε ξανά τόν Μάρξ στην πρακτική δράση. Τό 1864 ιδρύθηκε στο Λονδίνο ή ξακουστή Ι Διεθνής ή «Διεθνής Ένωσή τών Έργατών». Ο Μάρξ ήταν ή ψυχή αυτής τής οργάνωσης, ήταν εκείνος πού έγραψε τήν πρώτη διακήρυξη τής. Συνενώνοντας τό εργατικό κίνημα τών διαφόρων χωρών ο Μάρξ σφυρηλάτησε μια ένιαία πολιτική τής προλεταριακής πάλης τής εργατικής τάξης τών

ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ

διαφόρων χωρών.

Ύστερα από την πτώση της Κομμουνίας του Παρισιού (1871) και ύστερα από την διάσπαση της διεθνούς από τους μπακουνιστές ο Μάρξ εξασφάλισε τη μεταφορά του γενικού συμβουλίου της διεθνούς στη Ν. Υόρκη. Η πρώτη διεθνής εκπλήρωσε έτσι την ιστορική της αποστολή και παραχώρησε την θέση της σε μια εποχή άπροσιπτότερα πια μεγάλης ανόδου του εργατικού κινήματος.

Η έντατική δράση στη διεθνή και ακόμα πιο έντατική θεωρητική απασχόλησή του υπόσκαψαν την υγεία του. Συνέχισε το δούλεμα της πολιτικής οικονομίας και την αποπεράτωση του «Κεφαλαίου» μιά η αρρώστια δέν τον άφησε νά τό τελειώσει. Στίς 14 του Μάρτη 1883 ο Μάρξ πέθανε και τάφηκε στό νεκροταφείο Χάπγκναιπ του Λονδίνου.

Ο ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ

Μαρξισμός είναι τό σύστημα των αντίληψεων και της διδασκαλίας του Μάρξ. Ο Μάρξ είναι εκείνος πού συνέχισε και ολοκλήρωσε μέ μεγαλοφυΐα τά τρία βασικά ιδεολογικά ρεύματα του 19ου αιώνα: τήν κλασική γερμανική φιλοσοφία, τήν στασιακή αγγλική πολιτική οικονομία και τό γαλλικό σοσιαλισμό. Πρίν προχωρήσουμε σέ μιά κάπως αναλυτική παρουσίαση του έργου του θά ήταν καλό νά δώσουμεβάση στίς δύο κυριότερες ανακλύψεις του από τίς όποιες διέπεται: και όλη του ή θεωρία.

1) Η πρώτη είναι ή ριζική αλλαγή πού έφερε στόν τρόπο αντίληψης της παγκόσμιας ιστορίας. Όλη ή μέχρι σήμερα αντίληψη της ιστορίας βασίζεταν στη γνώμη, ότι τά τελικά αίτια όλων των ιστορικών αλλαγών πρέπει νά αναζητηθούν στίς μεταβαλλόμενες ιδέες των ανθρώπων. Ύώρα ο Μάρξ απέδειξε ότι όλη ή προηγούμενη ιστορία είναι ιστορία ταξικών αγώνων, ότι σ' όλους τους πολλαπλούς και σύνθετους πολιτικούς αγώνες πρόκειται μόνο για τήν κοινωνική και πολιτική επικράτηση κοινωνικών τάξεων για τήν διατήρηση της κυριαρχίας από τίς παλιές τάξεις για τήν κατάκτηση της κυρίας από τίς καινούργιες τάξεις πού ανεβαίνουν.

Από πού όμως πάλι σχηματίζονται και υπάρχουν αυτές οι τάξεις;

Από τους κάθε φορά χειροπιαστούς όρους, κάτω από τους όποιους σέ κάθε στιγμή παράγει και ανταλλάσσει ή κοινωνία τά μέσα συντήρησής της. Μέ βάση αυτή τήν άποψη και μέ τήν απαραίτητη γνώση της κάθε φορά οικονομικής κατάστασης της κοινωνίας εξηγούνται μέ τόν πια άπλο τρόπο όλα τά ιστορικά φαινόμενα. Έτσι επίσης εξηγούνται οι παραστάσεις και οι ιδέες πού επικρατούσαν σέ κάθε ιστορική περίοδο από τους οικονομικούς όρους ζωής και από τίς κοινωνικές και πολιτικές σχέσεις αυτής της περιόδου πού καθορίζονται από τους όρους αυτούς.

Για πρώτη φορά ή ιστορία τοποθετήθηκε στην σωστή της βάση. Το χειροπιαστό γεγονός πού όμως μέχρι τώρα τό είχαν έντελώς παραβλέψει: ότι οι άνθρωποι πρέπει πρίν από όλα νά τρώνε, νά πίνουν, νά έχουν κατοικία και νά ντύνονται, ότι πρέπει επομένως νά εργάζονται, πρίν αρχίσουν νά παλέδουν για τήν κυριαρχία, πρίν αρχίσουν νά ασχολούνται μέ τήν πολιτική, τήν θρησκεία, τήν φιλοσοφία, απόχτησε επί τέλους τήν ιστορική του δικαίωση.

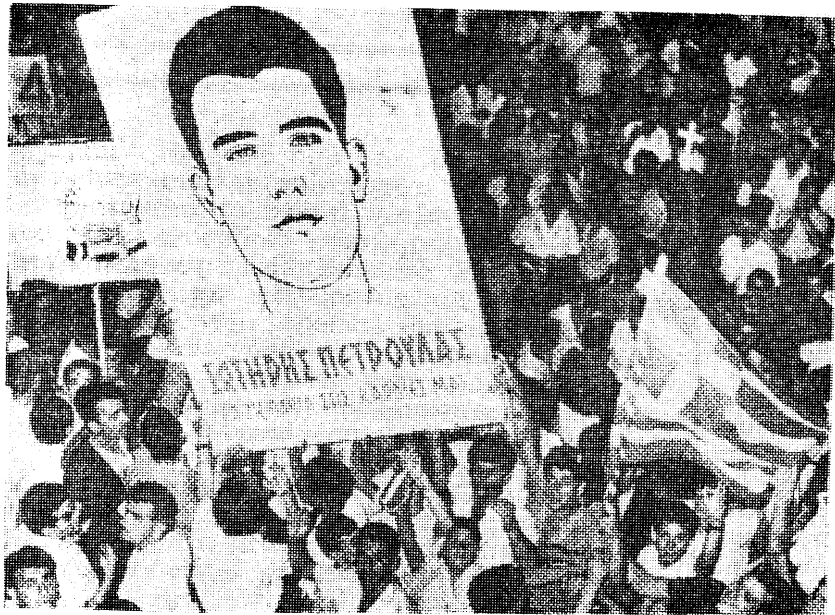
Ο νέος αυτός τρόπος αντίληψης της ιστορίας είχε πολύ μεγάλη σημασία. Απόδειξε ότι ή όλη μέχρι τώρα ιστορία κινείται μέσα σέ ταξικές αντιθέσεις και ταξικούς αγώνες ότι πάντα υπήρχαν κυρίαρχες και υπόδουλες, εκμεταλλεύτριες και εκμεταλλεζόμενες τάξεις και ότι ή μεγάλη μάχη των ανθρώπων ήταν πάντα καταδικασμένη σέ σκληρή δουλειά και λίγη απόλαυση.

Γιατί αυτό; Απλούστατα γιατί σ' όλες τίς προηγούμενες θαμνίδες εξέλιξης της ανθρωπότητας ή παραγωγή ήταν ακόμα τόσο λίγο αναπτυγμένη, πού ή ιστορική εξέλιξη δέν μπορούσε νά γίνει παρά μόνο μέ τήν μορφή αυτή. Η ιστορική πρόοδος είχε ανατεθεί γενικά στη δράση μιάς μικρής προνομιάς μειοψηφίας, ενώ ή μεγάλη μάχη έμενε καταδικασμένη νά θγάξει μέ

τή δουλειά της τά πεινχρά μέσα συντήρησής του και επιπρόσθετα νά μεγαλώνει αδιάκοπα τά πλούτη των προνομιάτων. Από δω και πέρα εύκολα καταλαβαίνουμε ότι εξαιτίας της τεράστιας αύξησης των παραγωγικών δυνάμεων της σημερινής εποχής τουλάχιστον στίς πια προηγμένες χώρες εξαφανίστηκε και ή τελευταία δικαιολογία για τόν χωρισμό των ανθρώπων σέ κυρίαρχους και υπόδουλους. Η κυρίαρχη μεγαλοαστική τάξη εκπλήρωσε τήν ιστορική της αποστολή και μαζικά γίνεται έμπόδιο πλέον στην παραγωγή.

Η ιστορική καθοδήγηση πέρασε πλέον στά χέρια του προλεταριάτου (δηλαδή των εργατών πού έχουν σάν μόνο έμπόρευμα νά πουλήσουν τήν εργατική τους δύναμη) της τάξης πού μπορεί νά άπελευθερωθεί μόνο μέ τήν κατάργηση κάθε ταξικής κυριαρχίας. Οι κοινωνικές παραγωγικές δυνάμεις περιμένουν τήν στιγμή πού θά τίς πάρει στην δύναμή του τό οργανωμένο προλεταριάτο για νά δημιουργήσει μιά κατάσταση πού θά έπιτρέψει σέ κάθε μέλος της κοινωνίας όχι μόνο τή συμμετοχή στην παραγωγή, αλλά και στην κατανομή και διαχείριση του κοινωνικού πλούτου.

Η δεύτερη μεγάλη ανακάλυψη του Μάρξ είναι ότι εξήγησε τήν σχέση ανάμεσα στο κεφάλαιο και στην εργασία, μέ άλλα λόγια ότι απόδειξε πώς γίνεται ή εκμετάλλευση του εργάτη από τόν κεφαλαιοκράτη μέσα στην σημερινή κοινωνία. Ο σημερινός λοιπόν κεφαλαιοκρατικός τρόπος παραγωγής προϋποθέτει τήν ύπαρξη δύο κοινωνικών τάξεων από τήν μιά μεριά των κεφαλαιοκρατών πού έχουν στην κυριότητά τους τά μέσα παραγωγής και τά μέσα συντήρησης και από τήν άλλη μεριά των προλεταρίων πού έχουν μόνο ένα έμπόρευμα για πούλημα τήν εργατική τους δύναμη και πού αναγκάζονται συνεχώς στην έπόμενη σελίδα

**Σωτήρη Πέτρουλα
σε πήρε ο Λαμπράκης
σε πήρε ή Λευτεριά
ἀπδόνι και Λιοντάρι
βουνό και Ξαστεριά
όδηγα τὸ λαὸ μας
όδηγα μας μπροστά.
Μάρτυρες ἥρωες ὀδη-
γούνε
τὰ γαλάζια μάτια σου
(μάς καλοῦνε.**

'Αφιέρωμα στὸν Πέτρουλα

1964. Ἡ κυβέρνηση τῆς ΕΡΕ μετὰ 8 χρόνια ἐξουσίας ἐπὶ τέλους πέφτει. Ὁ λαὸς γιορτάζει τὴν μεγάλη νίκη. Ὅμως ἡ κατάσταση δὲν εἶναι καὶ τόσο ρόδινη. Ἀπὸ τὴν μία οἱ Ἀμερικάνοι μὲ τὸ ἀντιδραστικὸ τμήμα τῆς δεξιᾶς προσπαθοῦν νὰ προβοκάρουν μὲ κάθε τρόπο. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ κυβέρνηση τῆς Ε.Κ. εἶναι διστακτικὴ καὶ πολὺ ἀνεκτικὴ σὲ τέτοιου εἶδους ἐνέργειες.

Ἡ κρίση κορυφώνεται ὅταν τὸν Ἰούλιο τοῦ '65 μὲ τὸ παλατιανὸ πραξικόπημα ἡ κυβέρνηση ἀναγκάζεται σὲ παραίτηση.

Ὁ λαὸς ἀντιδρᾷ ἀμέσως, ξεχύνεται στοὺς δρόμους γιὰ νὰ ὑπερασπιστεῖ τὰ δικαιώματά του νὰ ἀποτινά-

ξει τὴν ἀμερικανοκρατία.

Σὲ μιὰ τέτοια ἐκρυθμὴ περίοδο ξεπήδησαν ἀγωνιστὲς ὡς τὸν Σωτήρη Πέτρουλα.

Ὁ Σωτήρης καταγόταν ἀπὸ ἀριστερὴ οἰκογένεια. Ἀπὸ τὰ γυμνασιακὰ του χρόνια ἦταν μέλος τῆς ΕΔΑ καὶ τῆς ΔΝΑ. Τὸ 1960 μπαίνει στὴν ΑΣΟΕΕ μὲ ὑποτροφία.

Στις 21 Ἰούλιου 1965 στὴν μεγάλη πορεία πού διοργανώνει ἡ ΕΦΕΕ συμμετέχει καὶ ὁ Σωτήρης Πέτρουλας. Ἡ πορεία χτυπιέται ἄγρια στὴ γωνία Χρήστου Λαδᾶ καὶ Σταδίου. Ὑπάρχουν πολλοὶ τραυματίες ἀνάμεσα τους καὶ ὁ Σωτήρης. Αἰμόφυρτο τὸν παίρνουν σὲ ἓνα αὐτοκίνητο. Ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν τὸν ξαναεἶδε ζων-

τανό. Οἱ γονεῖς του καταγγέλλουν ὅτι ἀφοῦ τὸν πήραν, κατόπιν τὸν στραγγάλισαν.

Ἡ δολοφονία τοῦ Πέτρουλα προκάλεσε τὴν παλλαϊκὴ ὀργή. Στις 23 Ἰούλιου, 500 χιλ. κόσμος συμμετέχει στὴν κηδεία του. Στις 27 Ἰούλιου γίνεται μεγάλη πανεργατικὴ ἀπεργία.

Ἐχουν περάσει 14 χρόνια ἀπὸ τότε. Τὸ λαϊκὸ κίνημα συνεχίζει τοὺς ἀγῶνες του ἀπὸ καλύτερη θέση τώρα. Ὅλο καὶ περισσότεροι νέοι ἐντάσσονται στὸ προοδευτικὸ ἀντιμπεριελαστικὸ κίνημα. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἀπαντήσουν στὴν λιτότητα τῶν μονοπωλίων. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ καλύτερη τιμὴ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Σωτήρη.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ

Συνέχεια ἀπὸ τὴν προηγούμενη σελ.

να τὴν πουλοῦν γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὰ ἀπαραίτητα μέσα συντήρησής τους. Ἡ ἀξία ὅμως ἐνὸς ἐμπορεύματος καθορίζεται ἀπὸ τὸ ἀναγκαῖο ποσὸ τῆς ἐργασίας πού εἶναι ἐνσωματωμένο στὴν παραγωγή του. Συνεπῶς καὶ ἡ ἀξία τῆς ἐργατικῆς δύναμης τοῦ μέσου ἀνθρώπου γιὰ τὸ διάστημα μιᾶς ἡμέρας καθορίζεται ἀπὸ τὸ ποσὸ τῆς ἐργασίας πού εἶναι ἐνσωματωμένη στὴν ποσότητα τῶν μέσων συντήρησης πού εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ τὴν διατήρηση τῆς

ἐργατικῆς δύναμης μιὰ μέρα.

Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ὁ κεφαλαιοκράτης δίνει στὸν ἐργάτη ποσὸ ἀνάλογο μὲ τὴν ἀξία τῆς ἐργατικῆς του δύναμης καὶ ἄς ὑποθέσουμε ὅτι τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴ συντήρηση τοῦ ἐργάτη μέσα παράγοντα σὲ 5 ὥρες. Ἔτσι ἂν ὁ ἐργάτης δούλευε 5 ὥρες θὰ εἶχε ξεπληρώσει στὸν κεφαλαιοκράτη ὅλα τὰ ἐξοδὰ του. Ἔτσι ὅμως στὸν τελευταῖο δὲν θὰ ἔμεινε τίποτα, καὶ ἔτσι αὐτὸ ἀντιμετωπίζεται τὸ ζήτημα ἐντελῶς διαφορετικὰ. Βάλε τὸν ἐργάτη νὰ δουλεύει γιὰ παραπάνω ὥρες γιατί λέει ὅτι ἀγόρασε τὴν

ἐργατικὴ του δύναμη γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἔτσι τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας ἀπὸ τὴν ἕκτη, ἑβδόμη, ὄγδοη, ἔνατη κ.λ.π. εἶναι προϊόν ἀπλήρωτης ἐργασίας. Ἔτσι ὁ ἐργάτης δὲν ἀναπαράγει μόνον τὴν ἀξία τῆς ἐργατικῆς του δύναμης, ἀλλὰ καὶ πάνω ἀπὸ αὐτὴν μιὰ ὑπεραξία πού τὴν ἰδιοποιεῖται ὁ κεφαλαιοκράτης. Αὐτὸ στὴν παραπέρα πορεία τῆς μοιράζεται σὲ ὅλη τὴν τάξη τῶν κεφαλαιοκρατῶν καὶ ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ ἀπόθεμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο πηγάζουν τὸ κέρδος, ἡ συσσώρευση τοῦ κεφαλαίου.

Ε.Σ.

Τὰ νέα εξεταστικά μέτρα στήν Μ. Ἐκπαίδευση

Εἶναι γνωστή ἡ χρόνια κρίση τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ μας συστήματος μέ ἀποτέλεσμα τήν ἐπισυσσώρευση ἐλείψεων καί ἀδυναμιῶν καί σέ τελική ἀνάλυση τήν ὑπολειπόμενη ἐκπαίδευση. Ἡ κρίση αὐτή θέβαια δέν δημιουργήθηκε ἀπό μόνη της ἀλλά εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πολιτικῆς πού ἀκολογήθηκε στό θέμα τῆς Παιδείας ἀπό τίς μέχρι τώρα κυβερνήσεις τῆς Δεξιᾶς στή χώρα μας. Σάν συνεχιστής αὐτῆς τῆς πολιτικῆς ἡ κυβέρνηση ὅπως εἶναι φυσικό δέν εἶναι σέ θέση νά λύση κανένα ἀπό τὰ καυτά προβλήματα τῆς παιδείας. Ἄς δοῦμε ὅμως ποιὰ εἶναι ἡ πολιτική πού ἀκολουθεῖται ἀπό τήν κυβέρνηση στόν τομεᾶ αὐτό. Ἡ πολιτική αὐτή λόγω τοῦ μονοπωλιακοῦ τῆς προσανατολισμοῦ καί τοῦ ἐξαρτημένου τῆς χαρακτήρα συμπυκνώνεται στούς ἐξῆς στόχους:

— Νά προσαρμώσῃ καλύτερα τήν ἐκπαίδευση στίς ἀπαιτήσεις τῶν μονοπωλίων καί γενικώτερα τοῦ κρατικομονοπωλιακοῦ καπιταλισμοῦ στή χώρα.

— Νά περιορίσῃ στά ἀνεκτά ὅρια γιά τήν ἄρχουσα τάξη τήν παρεχόμενη μόρφωση στά παιδιά τῶν ἐργαζομένων, ὑψώνοντας ὅλο καί περισσότερο φραγμούς στό δρόμο τους πρός τίς ἀνώτερες βαθμίδες τῆς ἐκπαίδευσης, διατηρώντας στά ἴδια χαμηλά επίπεδα τήν παρεχόμενη μόρφωση καί τόν ἀντιδραστικό προσανατολισμό τῆς.

— Νά ἐξασφαλίσῃ φτηνὸ ἐργατικό δυναμικό γιά τὰ μονοπώλια ἀπό τοὺς τελειόφοιτους τῆς ὑποβαθμισμένης τεχνικῆς ἐπαγγελμ. ἐκπαίδευσης.

— Νά θγάλλῃ μιὰ ἐλίτ ἐπιστημόνων καί ἀνωτέρων τεχνικῶν προσεχόμενη ἀπό ἀστικές οἰκογένειες πού θά στελεχώσῃ τήν παραγωγή καί τόν κρατικό μηχανισμό.

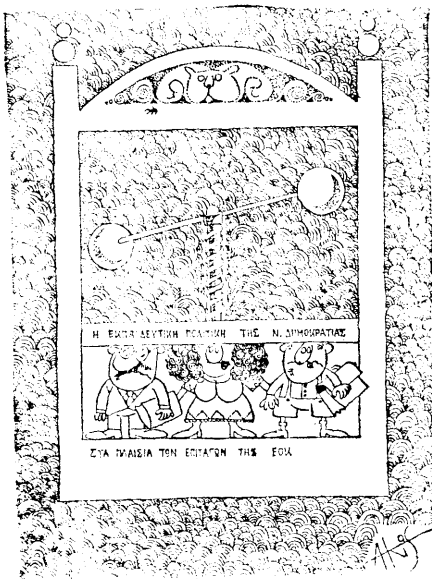
Στά πλαίσια αὐτῆς τῆς πολιτικῆς ἐντάσσεται ἡ «ἐκπαιδευτική μεταρρύθμιση» πού εἶχε ἀρχίσει πρὶν τρία χρόνια μέ τήν ψήφισή τοῦ ν. 309) 76 γιά τήν Γενική ἐκπαίδευση καί ολοκληρώθηκε μέ τὰ νέα εξεταστικά μέτρα γιά τήν εἰσαγωγή στή Λ.Ε.Ι.

Θά ἐξετάσουμε περαιτέρω ἕνα — ἕνα τὰ σημεῖα τοῦ νέου συστήματος ἐπιλογῆς στή ΛΕΙ πού τὸ βασικό τους στοιχεῖο εἶναι οἱ δύο Πανελλαδικές ἐξετάσεις Β' καί Γ' Λυκείου.

Ἐνα ἀσθενὲς σημεῖο τῶν νέων μέτρων εἶναι ἡ ἀνυπαρξία τοῦ ἐπαγ-

Τοῦ ΝΙΚΟΥ ΜΠΑΚΑΛΗ

γεωμετρικοῦ προσανατολισμοῦ καί πολύ σημαντικό γιά τήν Γενική Ἐκπαίδευση καί πού θά ἔπρεπε νά ὑπάρχῃ ὄχι μόνο σάν βασικό μάθημα ἀλλά καί σάν μιὰ ολόκληρη διαδικασία γιά ὅλες τίς βαθμίδες τῆς Γενικῆς ἐκπαίδευσης ὥστε νά παρακολουθοῦνται υπεύθυνα καί νά ἀναπτύσσονται σωστά οἱ ἰδιαιτέρως ἰκανότητες καί κλίσεις τῶν μαθημάτων. Ἀποτέλεσμα αὐτοῦ εἶναι νά παραμένει τὸ βασικό πρόβλημα τοῦ ἀδιέξοδου τῶν 70.000 νέων κάθε χρόνο.

οἱ ὅποιοι χωρίς καμμιὰ ἀπολύτως δοσθεία ρίχνονται πρός τήν μιὰ ἢ τήν ἄλλη κατεύθυνση τελείως ἀπροσανατόλιστοι.

Ἡ ἔλλειψη τῆς κατάλληλης ὑλικοτεχνικῆς ὑποδομῆς σύμφωνα μέ τήν σημερινή πραγματικότητα εἶναι τέτοια ὥστε δέν εἶναι δυνατό νά ἐφαρμοστοῦν τὰ ὅσα διατυπώθηκαν θεωρητικά. Αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ ἀν ἀναλογιστοῦμε ὅτι ὑπάρχουν χίλιες μόνο κενές θέσεις σέ διδακτικό προσωπικό μόνο γιά τὸ λεκανοπέδιο τῆς Ἀττικῆς, τεράστιες ἐλλείψεις σέ αἰθούσες διδασκαλίας, κακές καί ἀνευθυγιεῖς συνθήκες λειτουργίας, πάξεις πλῆθυσιακές, διδακτικά βιβλία πού ἀπειθαρχοῦν στή ἀναλυτικὰ προγράμματα καί χαμηλὸ ποσοστὸ ἀπὸ τὸν κρατικό προϋπολογισμό πού διαθέτει ἡ κυβέρνηση γιά τήν Παιδεία.

Ἡ ἔλλειψη διδακτικοῦ προσωπικοῦ δέν εἶναι ἕνα πρόβλημα πού μπορεῖ νά λυθῇ εύκολα. Γιατί γιά τὰ μαθήματα ἐπιλογῆς πρέπει νά βρεθοῦν ἑμπειροί καί μέ ἀποδοτικὴ μεθοδολογία καθηγητές, οἱ ὅποιοι εἶναι συγκεντρωμένοι στὰ μεγάλα ἀστικά κέντρα. Αὐτὸ εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ ὅτι δέν ὑπάρχουν κίνητρα καί τέτοιες συνθήκες ζωῆς στήν ἐπαρχία ὅποτε συγκεντρώνονται ἐκεῖ ὅλοι οἱ νεαροὶ καθηγητές πού ἔχουν θέβαια ζῆλο ἀλλά δέν ἔχουν τήν πείρα καί τήν ἀπόδοση τῆς μεθοδολογίας.

Παράλληλα μέ ὅλη αὐτή τήν τραγική κατάσταση λειτουργεῖ τὸ κύκλωμα τῆς προνομιακῆς παιδείας γιά τοὺς λίγους δηλ. τὰ μεγάλα συγκροτήματα Ἰδιωτικῆς Ἐκπαίδευσης πού ἐξασφαλίζουν στήν οἰκονομική ὀλιγαρχία τοῦ τόπου ἄφορη καί συστηματικὴ ἐκπαίδευση ὅποτε αὐτὴ ἢ ἀνίσωτητα αἶρει τίς λεγόμενες ἴσες εὐκαιρίες γιά μόρφωση πού τόσο διατυμπανίζει ἡ κυβέρνηση τῆς ἀρχουσας τάξης. Οὐσιαστικά λοιπὸν γιά τίς Πανελλήνιες ἐξετάσεις στὰ μαθήματα ἐπιλογῆς τὰ κριτήρια εἶναι ὑποκειμενικά καί ἀνισα.

Ἐνα ἄλλο ἀσθενὲς σημεῖο τοῦ νέου συστήματος εἶναι τὸ ὅτι καθιερῶνεται σάν μόνιμος στόχος τῆς Παιδείας ἡ βαθιοθηρία. Αὐτὸ σέ συνάρτηση μέ τὰ παραπάνω σημαίνει παραπέρα ἀνθροπ τῆς παραπαιδείας μέ τίς γνωστὲς ἐπιπτώσεις γιά τίς ἀσθενέστερες οἰκονομικὰ τάξεις. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δημιουργεῖται ἕνα καινούργιο κοινωνικό πρόβλημα. Δημιουργεῖται ἕνα νέο κύμα ἀστυφιλίας μέ τήν ἐσωτερικὴ μετανάστευση χιλιάδων μαθητῶν καί γονέων στὰ μεγάλα ἀστικά κέντρα ὅπου ὑπάρχουν τὰ φροντιστήρια.

Τέλος ἡ κατάσταση εἶναι ἀκόμα δυσκολώτερη γιά τοὺς μαθητὲς τῶν ὑποβαθμισμένων στήν πράξη Τεχνικῶν Ἐπαγγελματικῶν Λυκείων. Οἱ μαθητὲς αὐτοί, παιδιά τῶν λαϊκῶν ἀνθρώπων, πρέπει νά παρακολουθοῦν τὰ πρόσθετα μαθήματα σέ ἐπιπλέον ὥρες γιά νά ἐξισώσουν τίς γνώσεις τους μέ τοὺς μαθητὲς τῶν Γενικῶν Λυκείων καί νά συμμετάσχουν στίς Πανεπιστημιακές ἐξετάσεις στὰ πρόσθετα μαθήματα.

Ἀπ' ὅλα τὰ παραπάνω γίνεται φανερό ὅτι μέ τὸ νέο σύστημα θά λειτουργεῖ ἕνα κλειστὸ σύστημα ταξικῆς παιδείας. Μ' αὐτὸ ὑψώνονται ταξικὸι φραγμοὶ στήν μόρφωση γιά

τά παιδιά της εργατικής, αγροτικής και μικροαστικής τάξης. Παράλληλα θα γιγαντοποιείται ή πολυδάπανη φροντιστηριακή παραπαιδεία και θα εξαφανιστεί κάθε ίχνος άξιοκρατίας. Καθιερώνεται έτσι ή ταξική παιδεία, όποτε τά παιδιά των λαϊκών τάξεων υποσκελίζονται από πολλά παιδιά με σαφώς ανώτερες ικανότητες γιατί είχαν τά μέσα για τά ακριβοπληρωμένα «καλά σχολεία» τά ακριβότερα φροντιστήρια και τίς άριστες συνθήκες μελέτης. Βέβαια τό ότι υπάρχουν μερικές εκατοντάδες παιδιά των λαϊκών στρωμάτων πού υπερπηδούν τό φράγμα των δυσκολιών δέν άνατρέπουν τήν πραγματικότητα των άνιστων ευκαιριών γιατί ή εξαίρεση δέν άνατρέπει τόν κανόνα.

Μετά από όλα αυτά πέφτουν στό κενό οί εξαγγελίες της κυβέρνησης για «κατάργηση των εισαγωγικών» «κατάργηση των φροντιστηρίων» κατοχύρωση ισότητας ΤΕΛ και ΓΛ και ίσες ευκαιρίες για μόρφωση. Όλα αυτά βέβαια συνοδεύονται με τόν ένα ή τόν άλλο τρόπο από τό κήρυγμα «οί μαθητές μακριά από τήν πολιτική». Ένα τόσο υποκριτικό σύνθημα αλλά και τόσο θολικό για τίς επιδιώξεις τους. Λές και όλες αυτές οί ρυθμίσεις δέν είναι πολιτική. Λές και ό μονόπλευρος προσανατολισμός των σπουδών και των διδλίων δέν είναι πολιτική και ή κυβερνητική προπαγάνδα στά σχολεία, «τό Ευρωπαϊκό ιδεώδες» δέν είναι πολιτική.

Παρ' όλα αυτά όμως οί μαθητές από τήν πρώτη στιγμή άπόρριψαν τά νέα κυβερνητικά μέτρα, συστειρωμένοι στις μαθητικές κοινότητες σφυρηλατώντας τήν ενότητά τους, οδηγούμενοι από δίψα για μόρφωση σε συνεργασία με τούς γονείς τους και τούς καθηγητές τους παλεύουν πιο άποφασιστικά για:

— Δημοκρατικές αλλαγές στην Μέση εκπαίδευση.

— Ούσιαστικές σπουδές στην Γενική Έκπαίδευση με διαδικασία επαγγελματικού προσανατολισμού, με τήν κάλυψη κενών, με νέα αναλυτικά προγράμματα.

— Ούσιαστική και ισότιμη Τεχνική επαγγελματική εκπαίδευση.

— Αύξηση εισαγομένων στα ΑΕΙ.

— Έκσυγχρονισμό σύμφωνα με τίς προτάσεις των φοιτητών και των δημοκρατικών δυνάμεων.

Γιά δλόπλευρη, καλύτερη, δημοκρατική μόρφωση για τά παιδιά όλου του λαού χωρίς φραγμούς και διακρίσεις.

ΝΙΚΟΣ ΜΗΑΚΑΛΗΣ

Είμαι δαυλός και δυναμίτης
για τή σαπίλα πού κυβερνά.
Πώς θ' άπαντήση ή Κοινωνία
σε όλα αυτά σου τά Γιατί;
Πώς θα εξιγγήσει ό πατέρας
όταν ρωτήση τό παιδί:
Γιατί, πατέρα μου, Γιατί;
έχουν θρωμίσει τή ζωή .

Γιατί έφ' όσον οί λαοί ποθούνε τήν ειρήνη,
Γιατί μου αίματοκυλούν υπάνθρωποι και κτήνη;
Γιατί αυτούς πύ κάνουνε στις μάχες τόσους φόνους;
Γιατί τούς λέμε ήρωες και όχι δολοφόνους;
Γιατί όσους τόν πόλεμο τόν λένε έμπορία;
Γιατί τούς στέλνουν σαν δειλούς για τά στρατοδικεία;

Γιατί όσους δέν έχουνε κάτω στόν ήλιο μοίρα
Γιατί τούς κάνουν ρόπαλα για τήν λαοπλημύρα.
Γιατί από τά σπλάχνα μας νά θγαίνουνε οί μπράβοι;
Γιατί, αφού όπως και μεις τά ίδια κι αυτοί πεινάνε,
Γιατί γίνονται ρόπαλα για μιά και μιά κτυπάνε;
Γιατί είναι ενάντια σε κάθε μας άγώνα;
Γιατί νά μιά τυφλώνουε με τά δακρυγόνα;
Γιατί, αφού είναι αδέρφια μας και πάντα πεινασμένα
Γιατί υποστηρίζουε σάπια κατεστημένα;

Γιατί, πατέρα μου, Γιατί, μιλουں γι' άγάπη οί αισχροί;
(Από τή συλλογή του Νίκου Παναγιωτόυνη)
«365 Γιατί»

Ένα Α'ετής φοιτητής Α.Σ.Ο.Ε.Ε.

Δ. Κυπτάζοντας τό σφικταγκάλιασμα
του ήλιου με τά ματωμένα σύγνεφα
άφέθηκα στής θλίψης τούς συλλογισμούς:
Ή ζωή μας
άγώνας ενάντια στή ματαιοδοξία και τήν αυταπάτη
προδόθηκε στ' άψυχα παρακλάδια του άδιέξοδου
πού στήνουν οί έρωτες
ανάμεσα στην άσκοπη χαρά των κοινωνικών
συναναστροφών
και τόν καταθλιπτικό ρυθμό της θρόκινης στάλας
διάλεξα - άμετανόπος έραστής της μοναξιάς -
τήν άπομόνωση στ' άσπρα κελλιά της φαντασίας μου...
κάνοντας προοδευτικά τίς αισθήσεις μου
όλοκληρώνομαι - ταπεινός στοχαστής -
μέσα στή βουθή πάλη της αυτοσυγκέντρωσης.

Ε.Ο.Κ = Ίμπεριαλιστική όλοκληρωση

Συνέχεια από τη σελίδα 11
των διομηχανικών προϋπόντων καθη-
μερινά σημειώνουν νέες αυξήσεις.
Τὰ θήματα αυτά στο δρόμο για την
οικονομική ανεξαρτησία των ανα-
πτυσσόμενων χωρών κλονίζουν το ή-
μπεριαλιστικό μονοπώλιο στις πρώτες.
Οι σκέψεις για επέκταση και δη-
μιουργία δυναμικών κρούσης για τις
όποιες γίνεται πολύς λόγος τόν τε-
λευταίο καιρό, δεν είναι τίποτε άλ-
λο παρά έκφραση των διαθέσεων του
δυτικοευρωπαϊκού ήμπεριαλισμού για
την μὲν νεοαποικιακή μορφή εξε-
σφάλιση πρώτων υλών και καυσί-
μων.

Ο ι κ ο ν ο μ ι κ ῆ θ ἄ σ η τ ο ὺ
N A T O σ τ ῆ ν Ε ὑ ρ ὴ π η ρ ῖ.

Ἡ οικονομική συνέλιση τῆς Δυτ.
Ευρώπης, ἀποτελεῖ ἀκόμη τὴν οἰκο-
νομική θάση τῶν ἐπιθετικῶν πολιτι-
κῶν ομάδων τῶν ήμπεριαλιστικῶν
χωρῶν, κυρίως τοῦ ΝΑΤΟ. Τὸ γε-
γονός ὅτι ἡ ΕΟΚ ἀποτελεῖ τὴν οἰκο-
νομική θάση τοῦ ΝΑΤΟ στὴν Εὐρώ-

πη ἀποτελοῦν τὴν βασική αἰτία ὑπο-
στήριξης ἀπὸ τὴς ΗΠΑ τῆς δυτικο-
ευρωπαϊκῆς ὀλοκληρώσεως παρ' ὅλα
πού αὐτὴ ἐνισχύει τὴς θέσεις τῶν ἀν-
ταγωνιστῶ τῶν ἀμερικάνικων μονο-
πωλίων.

Ἡ ὀλοκληρώση στὴ Δυτ. Εὐρώπη,
ἐκφράζει τὴν ἀντίδραση τοῦ καπιτα-
λισμοῦ στὴν ἀντικειμενικὰ προοδευ-
τική τάση διεθνοποίησης τῆς οἰκονο-
μικῆς ζωῆς, πρὸς τὸ συμφέρον τῶν
μονοπωλίων ἐναντία στὰ συμφέροντα
τῆς ἐργατικῆς τάξης, τῶν ἀγροτῶν
τῶν μικρῶν καὶ μεσαίων ἐπαγγελμα-
τιῶν, ἐναντία στοὺς ἐργαζόμενους,
στὴς ἀναπτυσσόμενες χώρες καὶ ἐ-
ναντία στὸν Σοσιαλισμό. Γι' αὐτὸ ἔ-
χει ήμπεριαλιστικὸ χαρακτήρα.

Ἡ δημιουργία τῆς ΕΟΚ, δὲν δη-
μιούργησε ἀριμονική Εὐρώπη, ὅλες
οἱ παλιές ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στὴς
χώρες μέλη ἔμειναν καὶ δξύνθηκαν.
Μὲ τὴν κατεδάφιση τῶν τελωνιακῶν
τοιχῶν, ὁ συναγωνισμὸς ἀνάμεσά
τους ἔγινε ἀκόμη πιὸ σκληρός. Χρη-

σιμοποιοῦν πολὺμορφα μέσα ἀνοιχτοῦ
καὶ κυρίως καλυμμένου συναγωνισμοῦ.
Μ' ἄλλα λόγια στὴν ἀνισόμερη οἰκο-
νομική ἀνάπτυξη δὲν μποροῦν νὰ ὑ-
πάρξουν ἰσότητες οικονομικῆς σχέ-
σεις.

Ἡ δημιουργία τῆς ΕΟΚ δξυνε
παράπερα καὶ τὴς διαήμπεριαλιστικῆς
ἀντιθέσεις. Ἰδιαίτερα ἀνάμεσα στὰ
3 κέντρα τοῦ ήμπεριαλισμοῦ, Βορ. Ἀ-
μερική, Ἰαπωνία, Ἡ ΕΟΚ ἔχει ἀν-
τιφατικὸ χαρακτήρα, γιατί ἀπὸ τὴν
μιά διευκολύνει τὴν οἶκον, προσέγγι-
ση τῶν λαῶν, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀντιπα-
ραθέτει τὴς χώρες μέλη ἐναντία στὴς
ἄλλες μὲ τὴς ὁποῖες δυσχερῆνει καὶ
διακόπτει ὀρισμένες φορές τὴν συνεργ-
γασία.

Νομίζουμε ὅτι ὕστερα ἀπ' ὅλ' αὐ-
τὰ εἶναι σὲ θέση ν' ἀντιληφθεῖ κα-
νείς τί εἶναι σὲ γενικῆς γραμμῆς Ε.
Ο.Κ. καὶ τίνας τὰ συμφέροντα ἐξυπη-
ρετεῖ.

Ν. ΜΑΤΑΚΟΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΥ

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 6
μηχανικῆς καὶ γεωργικῆς ἀνάπτυξης
ὑπεύθυνα καὶ σωστά (καὶ νὰ μὴν εἴ-
μαστε στὴν γελοία θέση νὰ συζητοῦ-
με προκαταρκτικὰ ἡμετοῦς προγράμ-
ματος για τὸ 1978-82, ὅταν ἦδη
διανύουμε τὸ 1979 καὶ τὸ πρόγραμ-
μα θὰ εἶναι ἔτοιμο τὸ νωρίτερο τὸ
1980).

Ταυτόχρονα θὰ πρέπει νὰ ἀναλη-
φθεῖ προσπάθεια ἀποκαταστάσεως
στὴν κοινὴ γνώμη τῆς κορυφαίας
σημασίας τῆς ἔθνικῆς παραγωγῆς
(γεωργικῆς, διομηχανικῆς, βιοτεχνι-
κῆς) καὶ νὰ ὑπογραμμισθεῖ μὲ συζη-
τήσεις, ντοκιμαντέρ, μὲ ἐκλαϊκευτι-
κῆς ἐκπομπῆς πὼς ἐκείνο πο δημιουργο-
γεῖ ἔθνικὸ πλοῦτο καὶ ἔθνικὴ ανεξαρ-
τησία εἶναι ἡ αὐξηση τῆς ντόπιας
παραγωγῆς καὶ πὼς οἱ παραγωγοί,
σὲ στενὴ συνεργασία μὲ τὸς ἐργαζό-
μενους στὴς παραγωγικῆς μονάδες δι-
καιοῦνται προτεραιότητα στὴν προσ-
πάθειά τους, γιατί χάρι σ' αὐτοὺς
μόνο μπορεῖ νὰ βελτιωθεῖ τὸ πραγμα-
τικὸ εἰσόδημα τῶν πολιτῶν, νὰ ἐξα-
σφαλισθοῦν θέσεις ἀπασχόλησης, νὰ
αὐξηθοῦν οἱ ἐξαγωγῆς καὶ νὰ πάψου-
με νὰ εἴμαστε ὑποχέιρτα τῶν ξένων
συμφερόντων καὶ τῶν πολυεθνικῶν
ἐταιριῶν.

ΜΠΑΜΠΗΣ
ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ 50 χρόνια τῶν Βαλκανικῶν ἀγῶνων

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 12

διοργάνωση μετὰ ἀπὸ τοὺς Ὀλυμπι-
ακοὺς.

Προηγήθηκαν ἀπὸ τὴς διοργανώ-
σεις τῶν Πανευρωπαϊκῶν, Παναμε-
ρικανικῶν, καὶ Πανασιατικῶν ἀγῶ-
νων. Ἀπὸ τὴν ἀποψη τοῦ ἀριθμοῦ
συμμετοχῆς ἀθλητῶν ὀρισμένων ρε-
κόρ μποροῦν κάλλιστα νὰ συγκριθοῦν
μὲ παρόμοιες διοργανώσεις. Τὸ σπου-
δαίτερο ὅμως εἶναι ὅτι κατόρθωσαν
νὰ ἐπιδιώσουν σὲ μιά περιοχὴ πού οἱ
ἱστορικοὶ τὴν ἀποκάλεσαν «Μπαρου-
ταποθήκη τῆς Εὐρώπης».

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα οἱ Βαλκανικοὶ
στάθηκαν τὸ μεγάλο καὶ μοναδικὸ
πεδίο δράσεώς της. Χωρὶς αὐτοὺς ὁ
Ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς δὲν θὰ εἶχε ἔ-
σως τίποτε νὰ προσφέρει στὴν παγκό-
σμια ὑπόθεση τοῦ ἀθλητισμοῦ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ὅσο μὲ τὸ
πέρασμα τῶν χρόνων ἀνέβαινε τὸ ἀ-
θλητικὸ ἐπίπεδο τῶν ἄλλων Βαλκα-
νικῶν χωρῶν, τόσο στάσιμη ἔμεινε
ἡ κατάσταση στὴν Ἑλλάδα. Ἀπόδει-

ξη τὸ ὅτι ἀπὸ τὴς 12 φορές πού κέρ-
δισε στὴν ἀθλητολογία τὴν πρώτη θέ-
ση οἱ 10 ἦταν προπολεμικὰ (οἱ Ἑλ-
ληνες κέρδισαν ὅλες τὴς προπολεμικῆς
διοργανώσεις καὶ μόνον δύο μεταπο-
λεμικὰ μία τὸ '72 στὴν Σμύρνη καὶ
μια τὸ '78 στὴν Θεσσαλονίκη).

Ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ εἶναι γνωστή.
Ἐνῶ τὰ ἄλλα κράτη ἔκαναν τεράστι-
ες προσπάθειες για τὴν ἄνοδο τοῦ ἀ-
θλητισμοῦ τὴν βασισμένη σὲ ἐπιστη-
μονικὰ δεδομένα ἡ Ἑλλάδα ἔχει πα-
ραμεῖνει στὴς προπολεμικῆς συνθήκες
διεξαγωγῆς του. Τότε πού ἡ ἐπιτυ-
χία στηριζόταν πιὸ πολὺ στὴς φυσι-
κῆς δυνάμεις τοῦ ἀθλητοῦ, παρὰ στὴν
συστηματικὴ προετοιμασία του. Ὡς
ἐλπίζουμε ὅτι γρήγορα θὰ θεωρήσου-
με καὶ ἐμεῖς τὸν ἀθλητισμὸ κρατικὴ
ὑπόθεση ὅπως γίνεται ἄλλοῦ καὶ
δὲν θὰ ἀρκεστοῦμε στὴς προπολεμι-
κῆς δάφνες καὶ στὸ νὰ κάνουμε πρῶ-
τοι παρέλαση στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀ-
γῶνες τιμῆς ἔνεκεν.

ΘΑΝΑΣΗΣ
ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ